

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

GEEL GEVAAR

N° 2262

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

GEEL GEVAAR

HOOFDSTUK I

DE WEGEN VAN HET TOEVAL

Het middernachtelijk uur had juist geslagen, toen een vage gedaante zich losmaakte uit een bosje rododendrons in de zijtuin van Hamilton Mansions, een van de grootste huizen, en zeker ook een van de oudste, in King Albert Lane. Deze Londense straat, als men het zo noemen mag, strekt zich uit langs Hyde Park, over een lengte van een paar kilometers. Overburen zijn er dus niet. De bewoners hebben het uitzicht op de wereldberoemde Rotten Road, het ruiterspad, dat reeds vermaard was in de dagen van Koningin Victoria, toen zij nog een bevallig bruidje was, en dat door talloze schilders en tekenaars vereeuwigd werd.

De gedaante was ternauwernood zichtbaar, toen zij bukkend voortsloop, om reeds het volgende ogenblik te worden opgeslokt door de diepe schaduwen terzijde van het grote, oude herenhuis.

Het was zomer, maar de maan was in haar eerste kwartier en nauwelijks zichtbaar. De lucht was betrokken, en het was op deze plek dan ook zo duister, dat men ternauwernood een hand voor ogen kon zien.

Maar de gedaante die daar voortsloop moest wel zeer goede ogen hebben, want enkele minuten later doemde zij weer op een andere plek op, in de onmiddellijke nabijheid van een venster.

De man richtte zich op, want de ge-

daante was er een van vlees en bloed, en bewees dat spoedig genoeg; juist toen er heel in de verte een eigenaardig sein klonk. Het leek wel wat op het fluiten van de merel. De man bleef een ogenblik luisterend staan, knikte toen tevreden, deed nog een stap naar het raam, en toen klonk heel even een zacht getik van metalen voorwerpen, nauwelijks waarneembaar boven het geruis van de takken der struiken uit, die door een heftige wind werden bewogen.

De man had het waarschijnlijk op het raam voorzien, want heel zacht kraakte nu en dan iets van het houtwerk. Er verliep een kwartier, maar toen moest het luik zich gewonnen geven, dat het raam aan de buitenzijde afsloot.

Het overige scheen voor de indringer van weinig betekenis te zijn, want er waren nog géén vijf minuten verlopen of de ruit volgde het voorbeeld van het luik en verklaarde zich de mindere. Keurig uitgesneden rustte het stuk glas reeds tegen de muur en niets belette nu de man verder naar binnen te klauteren. Nu stond hij reeds in het grote, fraai gemeubeld vertrek, dat schaars verlicht werd door het licht van zijn lantaarn, die hij had aangeknipt, na de zware velours met zijde gevoerde gordijnen, weer zorgvuldig voor het venster te hebben dichtgetrokken...

De kamer was gemeubeld in de stijl van Lodewijk XV, de stoelen waren gepitonneerd met donkergroene gebloemde zijde, alle meubelen hadden die sierlijke vorm, die eigen was aan dat tijdperk van opperste kunst en diepst verval, onmiddellijk voorafgaande aan de vreselijke uitbarsting van het volksgeweten in Frankrijk, en van de lang opgekropte haat tegen de knevelaars en onderdrukkers van het feodalisme, het ongelooflijk wanbeheer, hetwelk de schoonste kunstuitingen in het leven riep, ten koste van het zweet en het bloed van het volk.

De inbreker, want aan zijn hoedanigheid behoeft men nu zeker niet langer te twifelen, liet, door de gaten van het masker heen, dat hij zich zoëven voor het gelaat had gebonden, zijn blikken voor een ogenblik door dit kostbare ver-

trek gaan, waar een tweetal prachtige schilderijen van Fragonard hing, benevens een voortreffelijke copie van Watteau's « De Inscheping naar het Eiland Cythera ».

Hij stond een ogenblik in gedachten stil voor een kast met gewelfde panelen, en glasdeuren, om de inhoud daarvan te bewonderen, prachtige Sèvres-beeldjes, oud zilverwerk, en snuiterijen uit een lang vervlogen tijdperk, fraai bewerkte tabaksdozen, horloges, met kostbaar gesteente versierd, en andere voorwerpen van waarde.

Die man leek wel een kunstkenner te zijn, want lang gleden zijn blikken liefkozend over al die fraaie dingen, die daar achteloos bijeen waren gelegd, alsof zij hoegenaamd geen waarde bezaten.

Als met moeite ontrukte hij zich aan de aanblik van die oude pracht, en richtte daarop zijn schreden naar de witgelakte fraai gebeeldhouwde vleugeldeuren.

Hier bleef hij een ogenblik staan luisteren, onbeweeglijk als een standbeeld, wel vijf minuten zonder dat zich iets aan hem bewoog.

Maar alles in het grote huis bleef stil.

Het was duidelijk dat de bewoners zich reeds ter ruste hadden begeven.

Nu greep de inbreker voorzichtig de deurnop, en draaide die om.

Hij keek in een volkomen duistere gang, aan het einde waarvan een zwak lichtschijnsel te zien was, afkomstig van de enkele lamp, die in de grote vestibule moest branden, waarop deze gang uitliep.

Grote, blauwe en witte plavuizen vormden de vloer van deze gang, waarvan de wanden hier en daar behangen waren met etsen en fraaie kleine wandtapijten.

De man had zijn lantaarn gedoofd.

Het leek wel of hij geleid werd door een zesde zintuig, toen hij de deur weer achter zich dicht trok en met de grootste behoedzaamheid die gang volgde, in de richting van het zwakke lichtschijnsel, dat echter voortdurend sterker werd totdat de inbreker de vestibule bereikt had.

Hij stond nu op de drempel van een

poortvormige doorgang, die was afgesloten door een dubbel gordijn, opgehangen aan een zware, bronzen roede. Aan zijn rechterhand begon de monumentale trap, die zich ongeveer ter hoogte van de eerste verdieping in tweeën splitste, en zich dan verloor in de duisternis.

Van de hoge zoldering van de hal hing aan een koperen ketting, een fraaie lamp af, in de vorm van een arabische lantaarn, die het schijnsel verspreidde, dat hem hierheen de weg had gewezen.

De man stond op het punt verder te gaan, toen een licht gerucht ergens in huis hem daar een ogenblik van terughield.

Weer bleef hij stilstaan, en luisterde, totdat alles weer volkomen stil was geworden.

Waarschijnlijk was het een bediende, die daar zoëven zacht de deur van zijn slaapkamer had dicht gedaan.

En nu begon de man de trap te beklimmen, niet meer leven makend dan een kat die over een dik tapijt loopt.

Zijn zaklantaarn had hij reeds weer uitgedoofd, maar hij moest haar weer in dienst stellen, toen hij op de galerij van de eerste verdieping was aangekomen, want hier begaf hij zich in een gang, donker als een mijnschacht, en licht was hier nodig, want hier en daar stonden vazen op voetstukken, of blinkende harnassen.

De man ging verscheidene deuren voorbij, zonder er zich op te houden, beklom aan het einde van de gang een trap, die waarschijnlijk voor het dienstpersoneel bestemd was, en kwam zo op de tweede verdieping.

Het was duidelijk dat de man het huis goed moest kennen, want hij aarzelde geen ogenblik, maar liep steeds verder, alsof hij regelrecht aanging op een vooraf bekend en vastgesteld doel.

Weer liep hij door een aantal gangen, kruiste nogmaals een vestibule, thans langs een soort van gaanderij, met een prachtig gebeeldhouwde leuning, waarover een fraai, van zijde geweven tapijt was geworpen, en kwam aldus in het gedeelte van het huis, dat hij als zijn

eindbestemming scheen te hebben gekozen.

Voor de tweede maal stond hij stil, want nogmaals had zijn scherp geoefend oor een zwak gerucht opgevangen, dat hem bij zichzelf deed mompelen:

— Wel voor de drommel, verandert men plotseling zijn gewoonten in het huis van Lord Lonsdown? De bedienden behoorden reeds lang in bed te liggen, en mijnheer de graaf zelf is een beetje grieperig, en zal natuurlijk slapen.

Maar na enige ogenblikken te hebben geluisterd, hernam hij hoofdschuddend, in zichzelf sprekend:

— Ik moet het mij zeker verbeeld hebben. Misschien slaat de wind de takken van de bomen in de achtertuin tegen de ramen.

Toch bleef hij nog geruime tijd zo staan, tegen gehouden door een soort instinct, toen pas ging hij verder, en opende heel voorzichtig, thans met behulp van enige lopers van een eigenaardig model, de deur van een grote kamer, die er uit zag als een particulier bureau met donkere meubelen, en een groot schrijfbureau tussen twee van de drie grote ramen, waarvoor de gordijnen waren dicht getrokken.

Onmiddellijk nadat hij de deur gesloten had, zonder evenwel de sleutel in het slot om te draaien, maakte de inbreker licht, en vestigde zijn blikken op de tamelijk grote brandkast, die tegen een der wanden was geplaatst, en er voor de helft in was gemetseld.

Hij trad er langzaam op toe, bekeek ze aandachtig van alle kanten, en mompelde voor zich heen:

— Dat is dus de beroemde nieuwe kast van Lord Lonsdown. Nu, we zullen eens zien, of zij inderdaad zo betrouwbaar is, als hij zelf er van verzekert. Maar eerst...

Hij haalde een voltmeter uit de zak, en het was voldoende om dit kleine instrument in de nabijheid van de kast te brengen om de naald sterk te zien afwijken.

— Onder stroom, hernam de inbreker laconiek. Dat is een lelijke truc van je, mylord. Een aanraking van die kast zou misschien wel de dood kunnen be-

tekenen. Ik houd niet van die paardenmiddelen. Wij zullen die stroom onschadelijk maken.

De man trad op de schrijftafel toe, greep de telefoon, en maakte met behulp van zijn zakmesje een klein gedeelte van de draad bloot. Hij droeg het toestel naar de kast, en plaatste het zo op de grond, dat het naakte koper van de draad in aanraking kwam met het staal van de kast. Hij kneedde wat was, waarvan hij een grote bal bij zich bleek te hebben, in zijn handen, tot het verwarmd was en drukte toen een flinke hoeveelheid om de verbindingsplek vast, zodat hij voor loslating niet behoefde te vrezen.

En nu hij de hoorn van de haak had genomen, vloeide de stroom zonder iemand te kunnen deren, af van de draad. Waarschijnlijk zou er daarginds op de centrale heel wat kortgesloten worden, maar de kast was in ieder geval ontladen.

Onmiddellijk ging nu de inbreker aan het werk. Hij had een tas geopend, die een groot aantal van de fijnste instrumenten bleek te bevatten, nam er een paar uit, dacht een ogenblik na, en bestudeerde toen het slot met de aandacht en de belangstelling van een geleerde, die een zeldzaam insect of specimen uit het delfstoffenrijk onder het vergrootglas krijgt.

— Het is een slot dat open te maken is, bromde hij zachtjes, en ik zal het dan ook open maken. Geen steekvlammen ditmaal, en ook geen termiet, want dat houdt te lang op.

Het was een cijferslot, en zo goed als ieder ander man van het vak zou hij er zelfs geen seconde aan gedacht hebben, te willen pogen, dat slot zonder gebruik van de sleutel te openen.

Maar deze inbreker scheen er een van een bijzonder soort te zijn, want hij begon aan dat slot te peuteren met een voorwerp, dat zo op het oog niet veel meer scheen te zijn dan een kromgebogen haarspeld.

Maar het was toch wel iets anders, want nadat de man bijna een half uur met een drietal van die « haarspelden » aan de gang was geweest, klonk er daar-

binnen in de deur plotseling een knappend geluid; de man kwam uit zijn geknielde houding een weinig overeind, en knikte tevreden.

Maar hij was er nog niet, en nog wel twintig minuten werkte hij voort met onuitputtelijk geduld, totdat er alweer iets tikte, en toen hij nu de zware knop van de deur greep, kon hij die langzaam naar zich toe trekken.

En hij kon een blik werpen in de kast, die hem een ruime buit beloofde.

Op de stalen planken lagen rollen goudgeld, zorgvuldig in papier gewikkeld, stapels bankbiljetten en ook effecten.

Maar op het ogenblik dat hij er de hand naar uitstreckte, gebeurde er iets waarop hij in het geheel niet verdacht was.

Het was alsof een soort natuurkracht zich op hem wierp, die hem ter aarde drukte.

De inbreker was zonder enige twijfel een zeer gespierd man, maar het leek volkomen onmogelijk zich te verzetten tegen de vijand, die hem daar zo plotseling had overvallen.

De strijd was kort maar hevig.

Zijn benen werden onder hem uitgetrokken, en op de grond vastgehouden, en in die toestand kan zelfs de sterkste man zich niet verweren.

Men belette hem het schreeuwen, door onmiddellijk een doek stijf om zijn mond en een tweede om zijn keel dicht te trekken.

Hij had nog vaag de indruk, dat wel vijf of zes kerels onhoorbaar om hem heen sprongen, of wel boven op hem zaten, of hem ruw bij de strot gevat hielden en toen verliet hem een kort ogenblik het bewustzijn, omdat hij geen adem kon halen door de bonte doek, die hem van achteren over het hoofd was geworpen, en alle lucht uit hem scheen weg te persen.

Toch konden er ternauwernood een paar seconden verlopen zijn, sedert die flauwte hem beving, want toen de man weer volkomen bij kennis was, waren de geheimzinnige lieden, die hem daar zo sluipend overvallen hadden, nog bezig, hem de enkels zodanig te binden,

met een stevig touw, dat hij weliswaar kleine stappen kon maken, maar onmogelijk de vlucht zou kunnen nemen.

Wat zijn handen betrof, zij waren hem reeds op de rug vastgebonden, terwijl over zijn gelaat een doek was gebonden, waaraan een eigenaardige geur was, die de inbreker aanstonds duidelijk maakte, dat het de hoofddoek moest zijn van een oosterling.

En toen boog zich een gelaat over hem heen, waarin hij de witte tanden kon zien blikkereen, toen de eigenaar van dat gelaat hem spottend toebeet:

— Dat zijn de wegen van het toeval, John Raffles. Want, nietwaar, je zult zeker wel willen bekennen, dat niemand anders dan Raffles, de Gentleman-Inbreker, op deze wijze een brandkast kan forceren?

HOOFDSTUK II

IN DE MACHT DER GELE DUIVELS

Met een enkele ruk had de man het masker weggetrokken voor het gelaat van de dief, die inderdaad niemand anders was dan John Raffles, die hem strak aanzag, de schouders ophaalde, voor zover hem dat mogelijk was, en zacht ten antwoord gaf:

— Een zonderlinge manier om een collega te behandelen, vriend. Sinds wanneer is het de gewoonte dat de wolven elkaar verscheuren?

— O, er zijn wolven en wolven, antwoordde de man met de witte, glinsterende tanden. Je schijnt ons nog niet te kennen. Als wij je eens vertelden, Raffles, dat wij behoren tot de Bende der Raven, en dat het louter toeval is, dat wij vannacht tegelijk met jou in dit huis binnendrongen?

Raffles bleef zwijgen.

Hij begreep nu pas goed in welk gevaar hij zich bevond.

Hij kende de Bende der Raven, en niet alleen van naam; reeds meermalen had hij een strijd op leven en dood met haar gevoerd, en hij wist, dat de aanvoerder hem beschouwde als hun allerergste vijand, veel meer te duchten dan de gehele politiemacht van Londen.

Een paar malen reeds was hij in de macht geweest van deze misdadigers, die in bloeddorst en wreedheid maar weinig ten achter stonden bij de leden van het

geheime genootschap van het Kwade Oog te New York. Telkens was hij de dans ontsprongen, maar thans zag het er naar uit, dat het lot zich tegen hem gekeerd had.

Weliswaar wachtte Charles Brand op enige afstand met de trouwe James Henderson, en zoëven hadden zij hem nog het sein gegeven dat alles veilig was, maar hij zou hen onmogelijk kunnen waarschuwen.

Reeds werd hij overeind gesjord, en op zijn voeten gezet.

Hij voelde iets hard, ongeveer ter plaatse van de zesde of zevende rib, hij kende die drukking uit ervaring, en toen klonk weer de stem dichtbij zijn oor:

— Je mocht het eens in je bol krijgen, Raffles, door stampen op de vloer de bedienden te wekken, of de vrouw of de dochter van die Lonsdown. Maar het zou je laatste beweging zijn geweest, bedenk dat. Weet je wat het is wat je hier in de zijde drukt?

— Wel, het zal wel geen odeurspuitje zijn, antwoordde Raffles met een grimmig lachje.

— Inderdaad. Het is iets beters, hernam de ander fluisterend. Dus geen kik, en geen beweging die enig gerucht maakt, of je komt hier het huis niet levend uit. Ik zou kunnen dansen van blijdschap, als ik me het gezicht voor-

stel van de baas, als wij je bij hem brengen.

— Maar hoe weet je zo zeker, dat ik de man ben, die je zoëven noemde?

— Zou je het soms durven ontkennen, broer? We zouden je allen graag aan de galg zien bengelen, maar dat moeten we je nageven; er is in heel Londen, en waarschijnlijk in heel Engeland geen tweede, die een kast zo keurig openbreekt, zonder er een krasje op te maken, zoals jij het daareven met dat ding hebt gedaan. We hebben je met de grootste bewondering aan de gang gezien, want, zie je, wij behoeven er nu geen geheim van te maken, maar wij waren hier al in de kamer toen jij kwam verborgen onder die grote tafel, en achter dat scherm. Een wonder dat je ons niet gehoord hebt. En wat een geluk, dat Bill Fowler je niet met zijn penne-mes heeft neergeprikt, zoals hij van plan was, toen hij de deur hoorde opengaan. Die stommeling dacht dat je de heer des huizes was. Maar wij praten hier maar alsof wij in een melksalon zitten, en doen beter het hazenpad te kiezen. Jongens, hebben jullie alles al uit de kast?

Twee mannen waren nog bezig alles wat waarde had, uit de door Raffles geopende brandkast te halen, toen een hunner plotseling een doffe kreet slaakte en met de armen vol bankbiljetten voorover op de grond stortte.

De ander raakte hem aan, en viel onmiddellijk over hem heen, alsof hij door de bliksem was getroffen.

De aanvoerder van het troepje, die tot dusverre met Raffles gesproken had, siste een woedende vloek, en gromde:

— Wat is dat nu? Wat gebeurt er? Wat mankeert jullie?

— De stroom, antwoordde Raffles laconiek. Het is hun eigen schuld. Een hunner heeft met zijn lompe voet het telefoontoestel van zijn plaats geschoven en de verbinding is losgegaan. Ik had de stroom afgeleid; de stalen kast staat onder hoogspanning.

De aanvoerder boog zich snel, op een veilige afstand, over de man heen, die onderaan lag, en zag dat hier al geen redding meer kon baten. Zijn ene hand rustte tegen de kast en was zwart en

verschrompeld, alsof hij haar in het vuur gehouden had.

De tweede man haalde nog flauwtjes adem, maar het was duidelijk dat ook hij niet meer te redden was.

— Rubberhandschoenen, beval de chef kortaf. Wij moeten het geld hebben. Vlug een beetje. Twee van jullie bewaken Raffles, dat hij ons niet ontsnapt.

Er kwam een man met een paar dikke rubberhandschoenen aan. Andy Brake, zo was de naam van de chef, deed ze vlug aan zijn handen, en maakte toen voorzichtig de bankbiljetten los uit de greep van de door de stroom gedode bandiet.

Alles werd snel in een tas gepropt, en toen fluisterde Brake opgewonden:

— En nu weg. Wij zijn hier al veel te lang.

— En de gewonde? vroeg Raffles.

— Iedereen is zichzelf het naast. Dan hadden zij maar beter moeten oppassen. Vooruit, en geen sentimentaliteiten, of je krijgt een kogel door het lichaam.

Het waren vijf mannen, die nu snel de kamer verlieten, en door de gang gingen, zo spoedig als dit mogelijk was met de gevangene, wiens voeten waren bijeen gebonden.

Het was goed, dat de studeerkamer van Lord Lonsdown afzonderlijk lag, en dat een dik tapijt de vloer dekte, anders hadden de bedienden toch zeker iets moeten horen van de korte worsteling.

Thans echter trad niemand hun in de weg, en de vier bandieten met hun gevangene, wiens mond zij thans gekneveld hadden, bereikten veilig de achterkant van het huis.

Het bleek Raffles toen, dat de bandieten waren binnengedrongen door een keukendeur, na de grendels te hebben doorgezaagd, en eenmaal binnen was het hun al heel gemakkelijk gevallen, de kamer te bereiken, waar de brandkast stond.

Waarschijnlijk hadden zij dus een medeplichtige in het huis gehad of misschien wel had hier een ontslagen bediende van de graaf de hand in het spel gehad.

Nu stonden zij reeds in de achtertuin en de bandieten voerden hun gevangene snel weg, tot voor een tuinpoortje, dat op een kier bleek te staan, en waarbij een vijfde kerel op wacht bleek te staan en die daar zeker was neergezet om uit te kijken.

De man keek heel verwonderd bij de verschijning van die geknevelde gevangene en wilde reeds beginnen te vragen, toen Andy Brake hem ruw de mond sloot met de woorden:

— Geen geklets. Dadelijk naar de auto, en voortgemaakt. Wij moeten binnen drie kwartier bij de Koning zijn.

De wachtpost klapte zijn mond dicht, en voerde het troepje snel door een paar stille, verlaten zijstraten naar een van die rustige pleintjes, die de vreemdeling soms tot zijn grote verbazing nog in het hartje van Londen kan aantreffen, en die veel meer thuis schijnen te behoren in een klein dorpje, dan in de miljoenenstad met haar onafzienbare huizenzee, haar spoorwegtunnels, haar bruggen en haar drukte.

Daar stonden in de schaduw van een zware muur, die deel uitmaakte van wat vroeger een kloostertuin was geweest, twee auto's met gedoofde lantaarns, en waarvan de chauffeurs schenen te dutten.

Maar dat deden zij toch allesbehalve, want zij sprongen onmiddellijk op, toen zij het troepje zagen aankomen, startten de motor en maakten zich gereed om weg te rijden.

Raffles kreeg een plaats in de grootste auto, met zijn vier bewakers, en de wachtpost reed alleen weg met de chauffeur van de kleinere wagen.

Onder het rijden trok een van de bandieten de kap van de open wagen op, ten einde te beletten, dat late voorbijgangers de geknevelde en geboeide man in de auto zouden opmerken.

De rit duurde omstreeks een vol uur. Raffles kende Londen zo voortreffelijk, dat hij omtrent de weg geen ogenblik in twijfel verkeerde.

Hij wist dat men zich ergens in Hounds Ditch moest bevinden, toen de auto eindelijk stopte voor hetgeen er uitzag als een oud vervallen pakhuis.

Het lag in een morsige, nauwe straat zeer schaars verlicht, en waar men van «geruisloze wegbedekking» nog nooit scheen te hebben gehoord.

Raffles werd weer stevig vastgegrepen, ofschoon het hem onmogelijk zou zijn geweest, om met zijn gebonden voeten te vluchten, een sleutel knarste in het slot van de vervelozende deur, en toen stond het troepje aan het begin van een vochtige, stikdonkere gang.

Het geluid van de wegrijdende auto moest Raffles wel in het oor klinken als het geluid van zijn doodsklok, en het was met sombere gedachten, dat hij tussen zijn bewakers in, met moeite voortstropelde over de ongelijke stenen van de gang.

Licht brandde hier niet, en het schijnsel van twee zaklantaarns moest hier tot verlichting strekken.

Na een paar minuten lopen was de gang ten einde.

Een deur sloot haar af, die door een der kerels geopend werd.

Daarachter, en zo dichtbij, dat men bij één enkele stap te ver, in de diepte zou tuimelen, begon een steile, betonnen trap, die naar omlaag voerde. Het troepje begon deze trap af te dalen, en kwam nu in een soort kelder of opslagplaats, waar nog allerlei afval lag, gebroken kisten, kratten, stro, en andere dingen, die gebruikt worden voor het inpakken van breekbare voorwerpen. In deze kelder brandde een enkele lamp aan de zoldering, die een zwak licht verspreidde. Er bevond zich een enkele man die daar, in half gebukte, loerende houding, bij een deur de wacht scheen te houden, met zijn revolver in de vuist geklemd en blijkbaar op alles voorbereid.

Hij hield de ogen strak gevestigd op hen, die daar naderden en liet zijn wapen pas zakken, toen hij de mannen herkende.

Er klonk verbazing in zijn stem, toen hij op gedempte toon vroeg:

— Wat is dat nu, Andy? Breng je een gast mee?

— En een langverwachte, antwoordde de schurk grinnikend. Ik denk dat de Koning blij zal zijn hem te zien.

Ik hoop toch dat hij er is?

— Zo juist gearriveerd, antwoordde de deurwachter. Wat is het voor een kwibus, die jullie daar hebben?

— Beteugel je nieuwsgierigheid een beetje, Hugh, antwoordde Andy. Je zult het gauw genoeg horen. Ik zeg je, dat wij hier met een Koningsgebraad komen aandragen. Zulk wild is ons nog nooit in de strik gelopen.

— Waar zijn de twee anderen? Boven gebleven?

— Voorlopig. Ze zijn nu nog boven, maar zij zullen gauw naar beneden gaan, en dan voor goed. Zij zijn dood.

Hugh maakte een gebaar van schrik en stamelde onthutst:

— Dood? Hoe kan dat? Wat is er gebeurd?

— Als je mee binnenkomt, kun je het horen, maar nu hebben we geen tijd. Wij moeten aanstonds de Koning spreken. Doe de deur maar open.

De deurwachter haalde een bos sleutels uit zijn wijde overjaszak, zocht er een uit, en opende daarmee het slot van de stevige deur. Het vijftal trad door die deur een tweede kelder binnen, groter dan de eerste, en waar enige tafels en een aantal stoelen stonden, als in een Parijse dievenkelder. In een hoek stond een soort buffet, waarachter een roodharige vrouw troonde, die zich onledig hield met het inschenken van grote glazen.

Een hoek van die kelder scheen vrij gehouden te zijn voor een klein groepje mannen, die daar aan een withouten tafel gezeten waren, blijkbaar in een druk gesprek met elkander verdiept.

Deze kelder was goed verlicht, en Raffles zag nu voor het eerst duidelijk de gelaatstrekken van degenen, die hem op zulk een sluwe wijze overvallen hadden, en hij zag nu, dat twee van de vier bandieten Chinezen waren. Er waren nog veel meer zonen van het hemelse rijk in die kelder, die blijkbaar een punt van samenkomst was voor een der afdelingen van de Bende der Raven.

Maar niet zodra waren de vijf mannen binnengekomen, terwijl Hugh nieuwsgierig bij de deur bleef staan, of het werd stil, en toen klonk de stem

van een der mannen in de hoek op bevelende toon:

— Wat is dat, Andy? Wie is die vreemdeling? Waarom breng je die hier?

De man die gesproken had was een grote kerel, met sluik haar en lichtende grijsgroene ogen, die konden fonkelen als die van een tijger.

Dat was Ham Davy, de zogenaamde Koning der afdeling.

Andy Brake gaf niet dadelijk antwoord, maar knoopte grinnikend de doek los, die om de mond van Raffles was geknoot, trok er de prop uit, duwde de gevangene ruw vooruit, en toen klonk zijn stem zegevierend in de stilte:

— Mag ik jullie voorstellen, kameralen, mijnheer John Raffles, onze waarde collega, in hoogst eigen persoon.

Het bleef een ogenblik doodstil in de kelder, en toen ging er eensklaps een luid gejuich op, hetwelk echter snel onderdrukt werd door de Koning, die met een bevelend gebaar de hand ophief, en riep:

— Stil met dat geschreeuw. Zijn jullie gek? Wij zijn hier diep onder de grond, maar als jullie zo'n lawaai maakt kunnen de klabakken je toch wel horen. Heb ik goed verstaan Andy? Wil je zeggen dat die man John Raffles is?

— Hij moet het zijn, antwoordde Andy trots. Wij hebben hem aan het werk gezien vannacht. Hij was in hetzelfde huis, waarheen je ons gestuurd hebt, Koning, en wij waren juist in de kamer geslopen, toen we hem aan het slot hoorden morrelen; bijna had die ezel van een Fowler hem neergestoken. Wij hebben hem de brandkast zien openmaken en hem rustig het werk voor ons laten opknappen. Wij zouden er met ons zessen drie uren voor hebben nodig gehad; hij lapte het hem heel alleen in een half uur. Wij kennen zijn methoden; er is maar één inbreker in heel Londen, die zo te werk gaat. Ik voor mij twijfel geen ogenblik of hij is het.

Ham Davy was opgestaan, en kwam nu langzaam op Raffles toe, terwijl zijn groengrijze ogen op een zonderlinge wijze lichtten.

Hij bleef hem gedurende geruime tijd strak aankijken, terwijl hij nu en dan

met een aangepunte lucifer tussen zijn tanden peuterde, en vroeg eindelijk afgemeten, nauwelijks in staat om zijn woeste vreugde te bedwingen:

— Ben jij John Raffles?

— Wel, als deze heer het met zoveel zekerheid beweert, antwoordde Raffles spottend.

— Ik zou je raden om hier geen grappen te verkopen, Raffles, hernam de koning dreigend. Bedenk wel, man, dat deze nacht je laatste geweest kan zijn.

— Het is zijn laatste, schreeuwde Bill Fowler op schorre toon. Hang hem maar dadelijk op, en verlies geen tijd met kletsen. Ik herken hem; zo zag hij er ook uit, toen we dat gevalletje hadden in de kelder van Alexandrowitch, de Russische nihilist.

— Er wordt je niets gevraagd, Bill Fowler, hernam de Koning streng.

Hij wendde zich opnieuw tot Raffles keek naar de touwen, die zijn voeten bijeen hielden, onderzocht het dunnere koord, dat zijn polsen op zijn rug bijeen hield, en sprak toen weer:

— Luister nu eens goed, Raffles. Vroeger is je al eens het voorstel gedaan tot onze Bende toe te treden. Met jou in ons midden, en nog liever aan ons hoofd, zouden wij de meesters van Londen zijn. Je hebt nu nog een kans, maak er gebruik van.

— Je uitnodiging is zeer vererend, antwoordde Raffles, maar ik zal er toch werkelijk geen gebruik van kunnen maken. Ik blijf liever voor mijzelf werken.

De Koning liet een kort lachje horen en zei:

— Dan is het maar jammer, dat je daar de gelegenheid niet toe zult krijgen als je weigert, Raffles. En dan gebeuren er nog andere dingen ook. Je bent in de martelkamer geweest van een der andere aanvoerders, maar ik zeg je dat die een kinderkamer was, een lachhuis, vergeleken bij wat wij hier hebben. Zie je wel hoeveel Chinezen hier zijn? Heb je wel eens gehoord van hun folter methoden? Weet jij hoe zij je splinters onder je nagels kunnen drijven, langzaam je leden kunnen rekken, en andere grapjes met je uithalen? Heb je

wel eens gehoord, wat zij in hun eigen lief landje doen, en daar hun vijanden levend begraven, midden in de woestijn, tot op het hoofd na, hen de oogleden afsnijden, en zo achterlaten, in de brandende zon? Je kunt je zeker niet voorstellen wat dat betekent? Nu, het zijn kinderachtige grapjes, bij wat zij je nog verder kunnen laten ondergaan. O, het zijn zulke drommelse kerels. Wat dunk je, wil ik er eens de proef van laten nemen?

Raffles was misschien iets bleker geworden, maar dat was dan ook alles, waardoor hij iets van zijn gevoelens verried. Hij had vroeger te lang en te vaak in China gereisd, ook in afgelegen streken, om onkundig te zijn van de afgrijpselijke martelingen, welke de Chinezen op gewone misdadigers en op hun vijanden weten toe te passen. Hij had het ontzettende boek gelezen van Octave Mirbeau, « De Tuin der Martelingen » geheten, en wist dat niets daarin overdreven was. Hij begreep dus ook volkomen wat hem te wachten kon staan van de zijde dier gele duivels, en toch knipperde hij zelfs niet met de ogen, en zijn stem beefde niet, toen hij rustig antwoordde:

— Je woorden jagen mij geen vrees aan, Koning. Ik ben op de hoogte van al die pijnigingen. En ik zal ze weten te dragen als een man, reken daar op. Ik weiger tot de Bende toe te treden, zoals ik het vroeger geweigerd heb, en altijd zal blijven weigeren. Doe dus nu met mij wat je wilt, en doe het gauw.

— O, wij hebben geen haast, hernam de aanvoerder rustig. Je bent hier in veilige handen, en wij kunnen wachten. Ik ben zeker dat je je nog wel eens zult bedenken.

Raffles was een te verstandig man om van de aangeboden gelegenheid geen gebruik te maken en hij zei dus schouderophalend:

— Je kunt het proberen, maar ik vrees dat het je weinig zal helpen.

— Dat kan men nooit weten, hernam Davy, terwijl hij Raffles met een loerende, wrede blik aanzag. Wij hebben wel middelen om je te helpen, je be-

sluit te bespoedigen. En één daarvan zullen wij maar eens vlug toepassen.

— Zoals je wilt, luidde het koele antwoord van Raffles.

HOOFDSTUK III

DE ANACONDA'S

— Roep Jimmy en « Gele Lotos » binnen, riep de Koning met stemverheffing.

— Ik wil hen wel roepen, Koning, maar ik vrees dat ze niet zullen komen, antwoordde Andy benepen.

— Wat is dat, niet komen? Zouden zij mij ongehoorzaam durven zijn?

— Zij moeten wel; zij zijn dood, antwoordde de ander, zonder te durven opkijken.

— Twee van onze mannen dood? Deed de politie dat? schreeuwde de Koning met vlammende ogen. Twee van onze beste, slimste mannen? Wat is er gebeurd? Spreek op, hondsvot.

En nu deed Andy het omstandig verhaal van alles wat er in Hamilton Mansions was voorgevallen.

De Koning had met een duistere blik in zijn ogen toegelisterd, en zei, toen Andy zweeg, dreigend tot Raffles:

— De dood van die twee mannen zullen wij dan ook nog op jouw rekening moeten schrijven.

— Zij hebben zichzelf gedood, antwoordde Raffles met stemverheffing. En als zij daar niet waren gedood, dan had de galg hen dezer dagen toch wel gekregen.

De Koning scheen moeite te hebben zijn woede te beteugelen, en de weerloze gevangene niet naar de keel te vliegen. Hij beheerste zich echter, dacht een ogenblik na, en riep toen weer met bevelende stem:

— Is Rah Sing hier? Laat hij naar voren treden.

Een Hindoe, geheel in Europese dracht, met een versleten slappe pet diep in zijn ogen getrokken, baande zich een

weg naar voren, en zei in goed Engels:

— Hier ben ik al, Sahib. Wat is er van uw dienst?

— Heb je je beestjes hier Rah Sing? Je weet wat ik bedoel?

De zwarte ogen van de Hindoe schitterden onheilspellend.

— Zij zijn er alle twee, Sahib, en goed opgeborgen. Moeten zij dienst doen?

— Aanstonds. Zijn ze in de bekende kamer?

— Ja, Sahib. En daar slapen mijn kleine lievelingen rustig.

— Vooruit dan met hem en wij zullen eens zien hoe het nu met zijn hooggeroemde moed staat. Voorwaarts. Jij gaat mee, Rah Sing, en jij, Andy, en nog vier anderen, dat is voldoende.

Raffles werd door vier sterke handen aangegrepen, de kelder uitgeduwd, en toen door een schaars verlichte zijgang, langs een trapje van vier of vijf treden, opnieuw door een korte gang gebracht tot voor een zware, dikke deur, met ijzeren dwarsbalken versterkt, waarvoor het troepje stil stond.

Het was alsof allen zich op een veilige afstand van de deur hielden, toen de Hindoe ze opende, door een zware grendel terug te schuiven.

Hij hield de deur op een kleine kier, terwijl hij het licht van zijn zaklantaarn naar binnen liet vallen, opende toen pas met grote behoedzaamheid, en stak het hoofd om de deur.

Tenslotte opende hij ze verder, en zei grijnslachend:

— Mijn kleine lievelingen zijn nog waar ze moeten zijn; in hun warme mandje. Gij kunt gerust binnenkomen.

Nu traden allen binnen in een ver-

trek, ongeveer vier meter in het vierkant groot, en zowat vijf hoog, dat er uitzag als een gevangeniscel, met zijn kale muren en zijn hoog aangebracht, klein tralievenster, dat van polsdikke ijzeren stangen was voorzien.

Er stond niet het allergeringste meubelstuk, en Raffles' blik viel aanstonds op de kalabasvormige mand van fijn stro.

Hij herkende die mand onmiddellijk. Het was het soort, hetwelk door de Indische slangenbezweerders gebruikt wordt om er hun afkeer wekkende leerlingen in te bewaren, die zich dansend bewegen op de tonen van hun lange rietfluit.

Hij voelde de blik van de aanvoerder op zich rusten, en daarom staalde hij zijn zenuwen, en niets toonde aan dat hij zich in het minst ontroerd voelde door die aanblik.

De mand was op dit ogenblik gesloten met een deksel, dat door een lus van riet en een houten pen naar beneden werd gehouden.

Davy trad nu op Raffles toe, en begon langzaam te spreken:

— Luister nu goed naar mij, John Raffles. Je hebt te veel van de wereld gezien om nog te moeten raden naar de betekenis van die korf. Er bevinden zich twee anaconda's in, dat wil zeggen de venijnigste gifslangen, die er ter wereld bestaan, en wier beet onherroepelijk binnen enkele seconden de dood brengt. Zij hebben al een volle week niet gegeten, en hun humeur zal dus wel wat te lijden hebben gehad. Wij gaan aanstonds dit vertrek verlaten, na 't deksel te hebben losgemaakt en opgelicht, en je zult dan alleen blijven in het gezelschap van die twee slangen. Maar nu is dit de goede grap; dat we je hier in het donker zullen laten; begrijp je de aardigheid wel? Die slangen hebben een fijne neus, en zullen gauw genoeg op de lucht afkomen. De kelder is niet heel erg groot; je bent stevig gebonden, en we zullen je zorgvuldig ontlasten van alles waarmee je je zoudt kunnen verdedigen, het onwaarschijnlijke aannemend, dat je je zoudt kunnen bevrijden. En dan zullen wij eens zien, hoe lang

jouw zenuwen het uithouden tegen die slangen. Want begrijp het wel, je hoeft maar hard te schreeuwen, op welk tijdstip dan ook, en wij zullen onmiddellijk de deur openen, onze brave Hindoe zal zijn bezwerend liedje op de fluit laten horen en de slangen zullen aanstonds zo mak worden als schoothondjes.

Een paar bandieten staken hun handen in alle zakken van Raffles en ontnamen hem zijn zakmes, zijn lopers, zijn browning, zijn lucifers, en de kleine, krachtige zaklantaarn.

Toen een van de kerels hem ook zijn sigarenkoker wilde afnemen, zei Davy grinnikend:

— Laat hem die maar houden. Misschien heeft hij wel trek in een rokertje. Maar dan zal hij ze moeten opruimen, want zijn lucifers steek ik bij mij. Is alles klaar? Vooruit dan.

Allen verlieten nu de kelder, nadat Raffles in een der verste hoeken was geduwd en met twee revolvers in bedwang werd gehouden.

— Wij zijn in een kamer hiernaast, Raffles. Als je schreeuwt, zullen wij het onmiddellijk horen. Dat zal een bewijs zijn dat je eieren voor je geld kiest, ons je geheimen wilt uitleveren, en tot de onzen wilt behoren. Je krijgt een uur om na te denken. En nu, tot straks. Laat je kleine lievelingen vrij, bruine broeder.

Hij zelf trok zich snel terug, en de Hindoe, met een lang riet gewapend, zijn fluit in de linkerhand, sloop voorzichtig op de mand toe, terwijl alleen nog maar de hand zichtbaar was van Davy, die hem bijlichtte met zijn elektrische lantaarn, trok haastig het penetje terug, en was met een paar vliegensvlugge sprongen terug bij de deur. Met behulp van het Spaanse riet, ruim een meter lang, wipte hij het deksel nu op, en onmiddellijk stak een der anaconda's bliksemsnel en sissend haar afschuwelijke driekante, op een diamant gelijkende kop boven de rand, en deed een zo woedende uitval naar het riet, dat de Hindoe het verschrikt losliet, en benen maakte.

Bijna op hetzelfde ogenblik viel de

deur met een dreunende slag dicht, en met een knarsend geluid schoof de grensel er voor.

Raffles was alleen en in dikke duisternis, die in het minst niet verhelderd werd door het nauwelijks merkbare schijnsel, dat door het hoge tralievenster naar binnen viel.

Raffles was een man die gestaald was door een leven van de grootste gevaren en de hardste ontberingen. Maar dit was meer dan zelfs zijn zenuwen konden verduren.

Hij wist zich opgesloten in een betrekkelijk kleine ruimte, gebonden en zonder wapens, in een tastbare duisternis, met twee van de meest gevreesde gifslangen, die Engels-Indië kent.

Het was alsof hij in de duisternis rotsige vlammen zag, vuurrode vonken, snel rondwentelende zonnen, bloedrood, paars en geel. In zijn oren hoorde hij een steeds toenemend gesuis als van het ruisen der branding in de verte.

Hij haalde ternauwernood adem, om zijn aanwezigheid niet te verraden en in de hoop, de dwaze hoop, dat de slangen rustig in hun mand zouden blijven, en zich niet om hem zouden bekommeren.

Hij wist overigens maar al te gauw, dat zijn hoop ijdel was. Hij hoorde de korf zacht kraken en dat zei hem, dat de slangen, hun gevangenschap moede, beide ontwaakt waren, en over de rand waren gekropen.

En toen wilde hij iets doen. Hij wilde niet gedood worden, stilstaande als een standbeeld, terwijl een van die monsters langs zijn benen omhoog zou kruipen. Hij wilde iets, wat dan ook, doen.

Zijn handen waren op zijn rug samen gebonden en het touw was vrij dik, in ieder geval zo sterk, dat het tot niets zou dienen, een poging te willen doen om het stuk te trekken.

Maar Raffles maakte gebruik van zijn aangeboren lenigheid, die door een langdurige, stage oefening onderhouden was, en hem in menig geval van grote dienst was geweest.

Als jongen had hij reeds vaak het kunstje uitgehaald, zijn handen achter zijn rug in elkaar te doen grijpen, en

dan zijn benen door die lus heen te trekken.

Hetzelfde wilde hij ook nu proberen te doen.

Hij kruiste zijn benen, ging hurkend zitten, en wrong toen, zich een weinig op zijde buigend, het onderste deel van zijn lichaam met de grootste moeite, en terwijl het touw hem pijnlijk in de polsen sneed, tussen zijn armen door.

Hij had zijn handen juist ter hoogte van zijn dijën gekregen, toen hij plotseling verstarde.

Hij voelde zijn haren nat worden en een koud zweet zijn gelaat bedekken.

Vlak bij zich had hij een niet te missen gesis gehoord, het was duidelijk dat een der anaconda's zich in zijn onmiddellijke nabijheid bevond.

Hij durfde ternauwernood ademhalen, en voelde zijn lichaam tot steen worden.

Slechts met de uiterste inspanning slaagde hij erin, stil te blijven liggen, en zich niet plotseling om te wentelen in een laatste poging, het monster onder zijn gewicht te verpletteren. Het leek hem een eeuwigheid toe, terwijl het kille lichaam van de slang over zijn hand voortgleed, steeds verder, totdat het gevoel op het laatst ophield.

Waarschijnlijk had de slang zich een warm plekje willen zoeken bij dat menselijk lichaam, maar de aanraking van de ijskoude hand had haar zeker afgeschrikt.

Raffles bleef nog wel vier of vijf minuten in dezelfde gewrongen houding liggen, terwijl het bloed in zijn gezwollen polsen begon te kloppen, en toen waagde hij het pas weer voort te gaan met zijn gymnastische oefening, half liggend, half knielend. Na lang worstelen had hij eindelijk een been door de lus van zijn armen heen getrokken. Hij wachtte even, om op adem te komen, en toen volgde het andere been veel gemakkelijker.

Hij luisterde scherp toe, maar niets liet zich horen dan in een hoek van de donkere kelder nu en dan het kwade gesis van een der slangen.

Hij begreep wel dat het volkomen nutloos zou zijn, naar een of andere scherpe steen te gaan zoeken in die kelder,

waarvan de muren gepleisterd waren. En toch moest dat touw om zijn polsen zo snel mogelijk worden vernield. Het was hem alsof hij meer kans liep om zich te kunnen verdedigen, wanneer zijn handen maar eenmaal vrij waren.

En toen gebruikte hij het middel, hem door de natuur verschaft, en begon met zijn sterke, scherpe tanden op het touw te knagen. Vezel voor vezel trok hij stuk, en eindelijk kon hij het koord met een ruk lostrekken.

Hij kon het touw nu vrij gemakkelijk van zijn andere pols losknopen, en toen kwamen zijn voeten aan de beurt.

Het dikke koord hield hem nog wel vijf minuten op, maar toen was hij ook vrij.

Hij haalde een paar maal diep adem, en luisterde.

De muren waren ongetwijfeld vrij dik, want hij kon volstrekt niets horen van de mannen van Ham Davy, die zich naast zijn gevangenis moesten bevinden.

In ieder geval zouden zij het niet zo gemakkelijk kunnen horen, als er in dit vertrek iets bijzonders voorviel.

Raffles had zijn polsen zolang gewreven, tot er weer leven inkwam en het bloed vrij door zijn aderen stroomde, en nu begon hij heel voorzichtig zijn zakken te doorzoeken.

Het geluk diende hem; de schurken hadden hem alleen maar afgenomen wat zij gemakkelijk hadden kunnen vinden, en daaronder waren niet de twee waslucifers, die Raffles met een gevoel van eindeloze dankbaarheid wist op te diepen uit de enigszins gescheurde voering van zijn vestzakje.

Juist toen hij ze had, voelde hij een lichte drukking op zijn voet.

Thans kon hij zich onmogelijk inhouden, maar schopte met een half onderdrukte kreet van afgrijzen de gifslang die daar over zijn schoen kroop, ver van zich af.

Direct klonk weer het sissend geluid, als van een ketel kokend water, en Raffles deed onwillekeurig een paar stappen terzijde, zich stotend tegen de muur ofschoon het bijna onmogelijk was, dat de slang hem zou kunnen zien. Het dier

zou alleen maar door de reuk geleid worden.

Toen hij de muur bereikt had, nam hij een der waslucifers stevig tussen de vingers, en streek haar af tegen de muur.

De zwavel knetterde, en een kort oogenblik werd hij bijna verblind door dat plotselinge licht.

Hij hield de waslucifer boven zijn hoofd, en bijna op hetzelfde oogenblik lichtte hij zijn voet op, en vertrapte met een woedende beweging onder zijn hiel de driekante kop van een der anaconda's, die juist met snelle schuifelingen van het groen en geel gestreepte lichaam, langs zijn voet kroop.

De andere slang zag hij niet.

Maar wel zag hij iets, vlak voor de deur, dat aanstonds zijn aandacht trok, en dat hij tot iedere prijs wilde hebben. Het was het Spaanse riet, hetwelk Rah Sing gebruikt had om het deksel van de slangenkorf op te lichten, en dat hij in zijn haast had laten vallen.

Met twee stappen was Raffles er bij, en nam het riet op. Juist op dat moment doofde de eerste lucifer.

Met het riet in de vuist geklemd bleef Raffles weer enige oogenblikken doodstil wachten. Toen hoorde hij weer het sissen, niet ver van zich af, en hij haalde de tweede lucifer te voorschijn en streek ze af. Nog nooit was hij zo in spanning geweest, nooit had er zoveel afgehangen van een onnozel waslucifertje.

Gelukkig, de zwavel bleek nog vers, hij had een droge plek getroffen, het vlammetje flakkerde hoog op, en het licht weerkaatste in de boosaardige ogen van de nog levende anaconda, die zich juist op een meter afstand voor Raffles oprichtte, gereed om zich op hem te werpen.

Het riet suisde door de lucht, en trof het monster vlak onder de kop, juist toen het zich gereed maakte om te bijten.

Zo hevig kwam de slag aan, dat Raffles de slang letterlijk middendoor sloeg er was echter nog zoveel leven in die helften, dat de kop woedend beet in het dikke zoolleder van Raffles' schoen. De

scherpe giftanden waren nog zo diep in het leder doorgedrongen, dat Raffles niet zonder moeite de afschuwelijke overblijfselen van zich kon afschudden.

En toen werd het weer donker.

Wankelend leunde Raffles even tegen de muur, terwijl zijn gehele lichaam trilde. Zelfs voor een sterk man als hij was het bijna te veel geweest. De dood onder de ogen te zien, is voor een moedig man niet erg, maar dan moet hij hem ook inderdaad kunnen zien, en hem niet als een sluipmoordenaar tegenover zich vinden.

Na enkele seconden had hij zich hersteld, en begon over de kansen tot redding na te denken.

Allereerst dacht hij er aan, een luide kreet te doen horen, zich naast de deur op te stellen, te wachten tot die zou opengaan, om zich dan onverhoeds op zijn tegenstanders te werpen.

Hij begreep evenwel, dat zij wel voorzichtig zouden zijn, met het oog op de gifslangen, en dat zij maar al te gauw zouden ontdekken hoe de zaken werkelijk stonden.

Er moest dus iets anders op verzonnen worden.

Raffles keek op naar het venstertje, dat zich thans een weinig duidelijker begon af te tekenen tegen de hemel. Het was duidelijk dat over een uur of zo, de dag zou zijn aangebroken.

Als hij zich op de punten zijner voeten uitrekte, kon hij met de toppen van zijn vingers nog lang niet het smalle kozijn bereiken. Er waren nog wel veertig of vijftig centimeters tussen.

En toch was dit raampje de enige uitweg. Hij dacht even na, en toen viel hem plotseling iets in.

Hij begon naar de touwen te zoeken, waarmede hij gebonden was geweest, en vond ze vrij spoedig. Datgene, wat om zijn voeten gezeten had, was bijna anderhalve meter lang, en daaraan kon hij nog een stuk vastknopen waarmee zijn handen waren geboeid, zodat het bijna twee meter lang werd. Daarop knoopte hij zijn zware gordelriem los, van sterk leer gemaakt, en bond ook die

nog aan zijn touw vast. Hij stak het riet zodanig in de gesp, dat hij met behulp hiervan het touw, na heel wat mislukte pogingen, om een der tralies wist heen te krijgen, zodat het nu neerhing, met twee einden, ieder omstreeks anderhalve meter lang, en die hij stevig aan elkaar vastknoopte, zodat er een soort lus gevormd werd, waarin hij de voet zou kunnen plaatsen. Hij trok zich op, zijn handen tegen de muur schavend, totdat hij zo hoog gekomen was, dat hij de voet in de lus kon zetten, waarna het hem nu tamelijk gemakkelijk viel, te doen wat hij wilde doen, want één hand kon hij gemakkelijk loslaten.

Hij stak de hand in zijn binnenzak, haalde er de sigarenkoker uit, nam een van de sigaren, en begon glimlachend de tabak te verwijderen, van wat een voortreffelijke, korte, driekante vijl bleek te zijn.

Het instrument was splinternieuw, en het volgende ogenblik beten de fijne tandjes zich een weg door het ijzer van de tralies.

Raffles begreep wel dat het nu een strijd zou worden tussen de tijd en die vijl.

Bleven de bandieten nog een half uur weg, dan zou het werktuig zijn plicht hebben gedaan, en zou hij door de gemaakte opening naar buiten kunnen kruipen.

Maar de bandieten bleven geen half uur weg.

Juist toen Raffles drie der tralies bijna geheel had doorgevijsd ging plotseling de deur open, een hel schijnsel verlichtte de kelder, een woedende kreet weerklonk en vier, vijf mannen stormden binnen.

Raffles liet zich van zijn hoge standplaats boven op hen vallen en het volgende ogenblik was hij midden in een heftige worsteling op leven en dood met de bandieten, die, misschien opmerksaam gemaakt door een man, die geschraap van het vijlen gehoord had, waren komen toesnellen.

HOOFDSTUK IV

BRAND EN HENDERSON

Wat was er in die tussentijd gebeurd met Brand en Henderson, die op de uitkijk stonden, toen Raffles Hamilton Mansions was binnen gedrongen?

De auto's met de bandieten konden nauwelijks hun standplaats verlaten hebben, toen het levendig werd in het huis van de Earl of Lonsdown.

Er werden deuren geopend en haastig weer gesloten, traptreden kraakten onder snelle schreden, en toen werd er een raam opengeworpen, en een dodelijk verschrikte vrouwenstem riep:

— Help. Help. Politie. Er is iets vreselijks gebeurd.

Er waren op dat uur van de nacht maar heel weinig voorbijgangers in die deftige laan, maar de kreet werd dan toch gehoord door twee mannen, die eveneens in grote ongerustheid verkeerden, en dat waren Brand en Henderson, die zich volstrekt niet konden begrijpen waar Raffles zo lang bleef.

Ontdaan, vrezend dat er een ongeluk geschied moest zijn, kwamen zij dadelijk toesnellen.

Uit een raam op de tweede verdieping stak het hoofd van een jong meisje, dat op een toon van dodelijke angst uitriep:

— Wilt u alstublieft dadelijk een politieagent waarschuwen, heren. Er zijn inbrekers in ons huis, en ik geloof dat zij beiden dood zijn. De brandkast...

Brand en Henderson wierpen elkaar een verschrikte blik toe. Wat had dit te betekenen? Hoe kon dat meisje van twee inbrekers spreken? En dood?

Kon Raffles een van die doden zijn?

Zij begrepen dat zij onmiddellijk iets moesten doen, omdat die onzekerheid ondraaglijk was.

— Wij zullen u dadelijk helpen, miss, riep Brand terug. Vrees niets, wij zullen wel een politieagent voor u zoeken.

Er kwam juist zulk een ordebewaarder aanstappen. Brand wenkte hem en zei haastig:

— In Hamilton Mansions is iets ernstigs gebeurd, agent. Kom dadelijk mee. Wilt gij zo goed zijn, Miss, de deur voor ons te laten openen? Misschien heeft deze agent wel hulp nodig.

— Wat is er dan, heren? vroeg de agent verbluft. Een ongeluk gebeurd?

— Een inbraak, en twee inbrekers dood, antwoordde Brand kortaf. Kom gauw mee, ik zie dat de deur al geopend wordt.

De drie mannen snelden het huis binnen, voorbij een doodsbleke butler, en zagen aan de voet van de trap Beatrice Lonsdown, de dochter van de graaf, die een regenmantel had omgeslagen, en die weinig minder bleek was dan de oude butler.

— Waar zijn ze? vroeg Brand, onder het voortlopen.

— Ik zal u de kamer aanwijzen, heren, antwoordde het meisje bevend.

— Waar is uw vader? vroeg Brand onder het voortlopen.

— Hij is ziek; de huisknecht is nu bij hem, hij is natuurlijk vreselijk geschrokken, en ik heb dadelijk onze dokter opgebeld.

— Daaraan hebt gij goed gedaan, miss. Is dit de kamer?

Het meisje knikte alleen maar en deinsde huiverend achteruit.

Brand liep snel de kamer binnen, door de agent op de voet gevolgd, toen Miss Beatrice op een toon van dodelijke angst gilte:

— Pas op. Raak de kast niet aan. Er staat stroom op. Wacht even, ik zal de hoofdschakelaar omdraaien.

Zij verliet een ogenblik het vertrek, waarin zij maar een enkele stap had

durven doen, terwijl Brand alle martelingen van de hel verduurde, want het was onmogelijk te zeggen, wie die beide mannen waren, die daar voorover lagen, met het gelaat naar de vloer gekeerd.

De agent had Henderson een veelbetekenende blik toegeworpen en mompelde:

— Dat heeft hun natuurlijk hun hachje gekost, mijnheer. Het is hun eigen schuld, en zulk tuig verdient niet beter.

— Stil, man, beval Brand op hese toon. Je weet niet wat je zegt. Houd je mond.

De agent keek Brand ten hoogste verwonderd aan, verbaasd over wat hij ziekelijke sentimentaliteit noemde, en wilde iets zeggen, toen Miss Beatrice alweer binnentrad, en zacht zei:

— Nu kunt u ze veilig aanraken. Ik wilde dat vader dat vreselijke middel nooit had toegepast.

Met een paar passen was Brand bij de roerloze lichamen, hij wentelde ze vlug op de rug, en keek in de asgrauwe, vertrokken gezichten.

Die mannen hadden zeker een vreselijke dood gevonden, en Brand was stellig niet ongevoelig, maar toch ontsnapte hem een diepe zucht van verlichting, toen hij in de slecht geschoren tronies keek van een Chinees en een man, die heel zeker Raffles niet was.

Ook Henderson voelde zijn borst van opluchting zwellen, toen hij zag wie de doden waren.

Er was natuurlijk iets onverwachts gebeurd, maar wat dat geweest kon zijn, zij hadden er niet het flauwste denkbeeld van.

Brand wilde echter tot iedere prijs zekerheid hebben, want hij vertrouwde de zaak niet. Als Raffles ongemoeid het huis had kunnen verlaten, waarom had hij zich dan niet onmiddellijk bij hen gevoegd, op de afgesproken plek?

Hij bukte zich naar het slot van de brandkast, en even duidelijk alsof hij het in een boek had gelezen, zag hij daar, dat Raffles en niemand anders die kast op deze wijze geopend kon hebben.

Maar als die kast onder stroom had gestaan, hoe kwam het dan...

Zijn speurende blikken gingen snel

door het vertrek en bleven toen rusten op het telefoontoestel, dat nog altijd op de grond stond. Hij nam het op, vond onmiddellijk de kluit was, die aan de draad kleefde, en waarvan ook nog stukken te zien waren op de rand van de kast, en vervolgens het blank gekrabde gedeelte van de draad. Nu begreep hij alles onmiddellijk. Raffles kende alle geheimen van het vak te goed, om zich ooit te laten verrassen. Hij had gezien dat de kast onder stroom stond, en had haar op een even eenvoudige als afdoende wijze ontladen.

Hij zelf had natuurlijk niet de verbinding verbroken, dat moesten deze twee indringers gedaan hebben, natuurlijk onwetend. En misschien waren de omstandigheden ongunstig geweest, zodat zij niet zwaar gewond, maar op slag gedood waren.

Maar wàar was Raffles gebleven? Zouden zij hem hebben misgelopen?

Zij wilden er zich aanstonds van overtuigen, die onzekerheid was niet te dragen. Er had natuurlijk iets ernstigs plaats gevonden, maar wat dat was, dat konden zij zich niet voorstellen.

De jongeman gaf Henderson een stille wenk, en zij wilden zich reeds verwijderen, nu zij hun plicht jegens het jonge meisje hadden gedaan, toen Miss Beatrice met een bevend stemmetje sprak:

— Dan moeten de anderen zeker ontkomen zijn, agent.

— De anderen? herhaalde Brand toonloos. Waren er dan nog méér? Hoe weet gij dat?

— Dat zei onze butler, Brash. Hij heeft het eerst het rumoer gehoord, en mij gewekt. Zijn kamertje is op de vierde verdieping aan de achterzijde van het huis, en hij werd wakker door gestommel ergens in huis.

Hij schoot vlug een paar kledingstukken aan, en toen bedacht hij, dat hij beter deed, onmiddellijk de politie te verwittigen. Hij heeft een huistelefoon in zijn kamer. Die is dicht bij het raam, en terwijl hij de haak opnam, om het nummer te draaien, keek hij naar buiten en zag een troepje mannen vlug door de tuin lopen naar het tuinpoortje.

— Hoeveel? vroeg Brand, die nauwe-

lijks in staat was om zijn ontroering te verbergen.

— Vijf of zes, mijnheer.

— Wat deed Brash toen?

— Hij was zo verschrikt, dat hij de hele telefoon in de steek liet, en op mijn kamerdeur kwam bonzen. Ik vertelde u al, dat mijn vader te ziek is om zijn bed te verlaten. Wij maakten nog vlug twee bedienden wakker en toen vonden wij deze mannen hier. Toen heb ik dadelijk een raam opengeschoven, ten-einde de politie te waarschuwen.

— Nu dan zal het overige wel door deze agent worden opgeknapt, miss, zei Brand, met een zwakke poging om te glimlachen. Mijn vriend en ik zullen u dan niet langer lastig vallen. Wij hopen dat de overige inbrekers gauw geknipt zullen worden. Wordt er veel vermist?

— De hele brandkast is leeg gehaald, mijnheer, antwoordde Miss Beatrice.

— Wij houden u niet langer op, miss. De politie zal alles wel aan de dag brengen, denk ik, Agent, wij zullen toch, hoop ik, niet als getuigen moeten optreden?

— Ik denk niet dat dat nodig zal zijn, mijnheer, antwoordde de agent, maar geef mij in ieder geval uw naam en adres.

Brand noemde het eerste het beste op, wat hem wilde invallen, en met een buiging voor het jonge meisje namen de beide mannen afscheid.

Maar niet zodra stonden zij op straat, of Brand greep met bevende hand de arm van Henderson, en fluisterde ont-daan:

— Er moet natuurlijk iets met mylord gebeurd zijn, James. Het kan niet anders. Er zijn zes van die schurken geweest, zoals nu blijkt, en zij hebben hem zeker overvallen, juist toen hij gereed was met het openen van de kast. Vlug, laten wij gaan kijken op de plek waar de auto staat.

Zo snel zij konden, liepen de twee mannen terug, sloegen een zijstraat in, waar zij hun auto vonden staan, onder toezicht van een politieagent, die dadelijk met een strenge blik op hen toetrad, en zei:

— Die auto is zeker van u, heren?

Dan moet ik proces-verbaal opmaken. U weet wel dat het verboden is, hier een auto aan het trottoir te parkeren.

Brand maakte een gebaar van ongeduld en zei:

— Wij wachtten hier een vriend, agent, toen wij werden aangetrokken door hulpkreten van een jong meisje in het huis van Lord Lonsdown in King Albert Lane. Ga er maar direct heen en val ons niet lastig. Er is ingebroken, er zijn doden gevallen, er is al een agent in huis, en die zal je hulp heel goed kunnen gebruiken.

De agent scheen nog een ogenblik te aarzelen, maar toen Brand hem aanbood hem met de auto naar het huis te brengen, bond hij in; salueerde, en liep zo hard hij kon naar het huis, dat bij iedere politieagent van die wijk bekend was.

Wanhopig fluisterde Brand:

— Wij kunnen nu niet langer twijfelen, James. Er is een groot ongeluk gebeurd. Mylord is verraderlijk overvallen en weggevoerd.

— Zou het niet mogelijk zijn, mijnheer Brand, opperde Henderson, dat hij ergens zwaar gewond in de achtertuin ligt, waar zij hem misschien hebben neergeslagen.

— Neen, James, neen. Dat lijkt mij onaannemelijk. Als zij zich van hem hadden willen ontdoen, dan hadden zij dat veel eerder kunnen doen in het huis, ja zelfs in de kamer waar de brandkast stond. Er is echter nog iets. Heb je die dode Chinees niet herkend? Ik wel. Die gele duivel behoort tot de Bende der Raven, en je weet in welke verhouding mylord tot die schurken staat. Zij zullen maar al te gelukkig zijn geweest hem levend te hebben te pakken gekregen.

— Maar zij konden toch niet weten, dat het... dat het hun vijand was, die zij zo lang zoeken, fluisterde Henderson hees.

— Dat moeten zij geraden hebben, James, aan de wijze, waarop mylord te werk ging. Maar het helpt niets of wij hierover praten, wij moeten onmiddellijk aan het werk.

— Hoe kunnen wij iets doen, mijnheer Brand, als wij in de verste verte

niet weten, waarheen zij mylord hebben gebracht?

— Stil, James. Het is maar half waar, dat wij niet weten, waar mylord is. De gele duivels hebben een eigen plaats van samenkomst, die ik ken, en het is mogelijk, dat zij mylord daar heen hebben gebracht, ja, zelfs waarschijnlijk. Het moet onderzocht worden, hoe dan ook.

Zonder een woord te spreken trad Henderson op de auto toe, en startte de motor.

— Chauffeert u dan maar, mijnheer Brand, zei hij, met een schorre stem die in het geheel niet leek op zijn gewoon, helder geluid. En de hemel geve, dat uw vermoeden juist blijkt.

Een ogenblik daarna reed de auto in snelle vaart door de verlaten straten van de wereldstad, steeds oostelijker, stak de Theems over, en kwam in de wijk, waar hele en halve armoede, mis-

daad en alle dierlijke hartstochten hoogtij vieren.

Hier zetten zij de wagen, in een garage, die dag en nacht open bleef.

De eigenaar van de garage keek eens naar de twee heren, en van de heren naar de auto, grijnslachte, dacht er het zijne van, maar streek met een uitgestreken facie het parkeergeld op.

Te voet legden Brand en Henderson, zo snel zij maar konden, de verdere afstand af, en ten slotte kwamen zij in de steeg of het smalle straatje, hetwelk wij reeds kennen, en waarop de deur uitkwam van het oude pakhuis.

— Hier moet het zijn, fluisterde Brand, terwijl hij Henderson in de schaduw van een vooruitspringende muur trok.

— Die deur zal wel bewaakt zijn, mijnheer Brand?

— Ja, daar zullen wij op moeten rekenen, en toch moeten wij naar binnen, James, het koste wat het kost.

HOOFDSTUK V

VAN DE REGEN IN DE DRUP

Een ogenblik stond de jongeman in gedachten verdiept en toen trok hij Henderson snel weer met zich mee een eind de straat in, en toen in een zeer smal slop, waarin de huizen elkander bijna raakten, zo zeer nijgden zij voorover, en zei met gedempte stem:

— Ik herinner mij dat hier ergens een huis moet staan, zeer oud, van waar uit mylord en ik een paar jaren geleden binnen zijn gedrongen, zonder dat de bandieten ooit geweten hebben, hoe wij dat gedaan hebben. Misschien is die weg er nog steeds en dan moet het in ieder geval geprobeerd worden. Het zou tot niets dienen, het bij de voordeur te willen wagen, want de man die daar staat, zal onmiddellijk het alarmsein geven, bij het minste gerucht. Kom mee, en laten

wij hopen, dat het huis er nog altijd staat, en niet werd verbouwd.

De twee mannen gingen een dertig schreden het slop in; toen slaakte Brand een zucht van verlichting en hernam:

— Hier is het huis, en het is nog altijd even wankel en caduc als het toen was. Zou je kans zien, door dat keldergat naar binnen te komen?

De reus wierp een wantrouwende blik op de nauwe opening, die daar als een zwart gat aan zijn voeten gaapte, krabde zich eens achter het oor, maar zei toen vastberaden:

— Het zal niet gemakkelijk gaan, maar het moet, mijnheer Brand. Is dat de enige ingang?

— Ja James. De deur zou ons te lang ophouden en bovendien moet ik juist dat

gat hebben, want daar beneden moeten wij zijn.

— Vooruit dan maar, en de hemel sta mij bij. Gij zult toch wel goed uitkijken, mijnheer Brand?

— Maak je daarover maar niet ongerust, James. Er zijn op dit uur geen mensen hier, die het ons lastig zullen maken, en politie zeker niet.

De reus begon met neer te hurken, en zijn voeten door het gat te steken. Tot zijn dijen ging alles goed, maar toen kwamen de moeilijkheden.

Hij zuchtte en steunde, hield zijn adem in, en trachtte zich uit alle macht naar binnen te wringen.

— Wees een beetje voorzichtig, je trekt het hele huis mee, waarschuwde Brand hem, die zich ondanks de precaire toestand, niet kon weerhouden te glimlachen, om het zonderlinge schouwspel, hetwelk de reus opleverde, die daar halverwege het gat worstelde om verder te komen. Wacht, ik zal je jas uittrekken en je vest, misschien helpt dat wat.

Niet zonder moeite ontdeed hij de reus achtereenvolgens van zijn overjas, zijn colbert en zijn vest, en nu slaagde Henderson erin, ten koste van heel wat schrammen en een gescheurd overhemd en van talloze zweetdruppelen, zich door het vierkante gat te persen, hetwelk vervolgens Brand zonder de minste moeite doorliet.

Niemand had iets van die nachtelijke klimpartij gezien, zo afgelegen en stil was dit blikje, bewoond door arbeiders die waarschijnlijk reeds lang hun zware slaap sliepen, om krachten te vergaren voor de volgende dag, die zich reeds begon aan te kondigen door een zwak schijnsel in het oosten.

De twee mannen stonden tot aan hun enkels in het water, dat de vloer van een vunzige kelder bedekte.

En nu kwam zijn goed geheugen Brand te stude, want in de duisternis wist hij de vermolmde deur te vinden, die deze kelder verbeeldde af te sluiten. Hij behoefde die deur alleen maar open te duwen, en nu stonden de mannen aan het begin van een vieze gang, aan het eind waarvan een betonnen trapje naar boven voerde.

Een glazen deur, die niet eens was afgesloten, hetgeen in deze wijk ook volkomen overbodig zou zijn geweest, en zij stonden op een binnenplaatsje, waar wat wasgoed over lijnen te drogen hing.

— Die schutting over; er moet een houtzagerij zijn, zei Brand zachtjes.

In een oogwenk waren zij over de vrelouze schutting gewipt, en nu rezen rondom hen de stapels planken op, gerangschikt langs de muren van een uitgestrekte binnenplaats, die bij een houtzagerswerkplaats behoorde.

Flug staken zij die binnenplaats over klommen behoedzaam op een van de stapels planken, en lieten zich aan de andere kant weer zakken, tot zij alweer stonden op een soort van ommuurd plein dat in vroeger eeuwen ook inderdaad een marktplaatsje was geweest, maar nu geheel omgeven was door huizen, het ene nog ouder en smeriger dan het andere, vervallen pakhuizen en kleine werkplaatsen van schoenmakers, kachelsmeden en timmerlieden. Overdag speelden er de havelouze kinderen uit de buurt, in de modder en het vuil en 's nachts zaten er elkander de katten na, tenminste wanneer hun liefdesgloed niet werd gedooft door het voorbijsnelen van een troep muizen, zodat tijdelijk aan alle vrijerijen een einde werd gemaakt.

Nergens brandde nog enig licht, en het was hier volkomen stil.

Neen, toch niet, want het geoufende oor van Brand ving eensklaps een geluid op, dat hem met een snelle beweging deed grijpen naar Henderson's arm. Hij bracht zijn mond aan het oor van de reus en fluisterde heel zacht:

— Hoor je dat, James?

De reus luisterde aandachtig en antwoordde na enige ogenblikken:

— Ja, mijnheer Brand, nu hoor ik het ook. Dat is een geluid, ... alsof er ... ergens gezaagd wordt.

— Niet gezaagd, maar gevild, James, hernam Brand opgewonden. Ik kan mij niet vergissen, daar wordt ergens met een vijl gewerkt. De hemel schijnt dus niet te hebben gewild, dat wij mylord in de handen van die schandten weer-

loos moesten achterlaten. Ik ben er zeker van... hij moet het zijn,... wij zullen hem aanstonds verwittigen, dat wij op zijn spoor zijn. Daar ergens moet het oude pakhuis liggen... en uit die richting komt ook het geluid. Ik zal het sein geven, dan weet hij dat wij hem ter hulp zullen snellen.

Reeds opende Brand de mond om het zachte gefluit van de merel te laten horen, toen er plotseling iets gebeurde, dat hem van schrik deed verstijven.

Want eensklaps klonk ergens een geluid, alsof een deur openging, kreten werden geslaakt, gevolgd door de val van een lichaam, en het geluid van een heftige worsteling terwijl tegelijkertijd een zwak schijnsel zichtbaar werd, vlak boven de grond.

— Daar moeten wij heen, James, riep Brand, die nu geen moeite meer deed om zijn stem te dempen. En de hemel geve dat wij niet te laat komen.

De beide mannen liepen zo snel zij konden op het schijnsel toe, en moesten daartoe het binnenplein in zijn gehele lengte oversteken.

Zij struikelden over half vergane balken, deden het modderige water tot boven hun oren opspringen, maar toch kwamen zij tenslotte voor het kelderraam, waarvan een der tralies zo goed als was doorgevild.

Een enkele blik naar beneden was hun voldoende om te doen zien hoe de zaken stonden. Met de moed der wanhoop verdedigde Raffles zich tegen vijf, zes kerels, die allen tegelijk op hem indrongen, terwijl er reeds een kreunend en zijn hoofd betastend in een hoek lag, en een tweede juist op dat tijdstip op een geweldige vuistslag werd onthaald, die hem eveneens met een bonzende slag tegen de muur deed belanden, en daarna bewusteloos neerstortte naast zijn lotgenoot.

Maar juist toen er twee of drie kerels met messen in hun vuist op Raffles indrongen, juist toen Brand zijn revolver wilde trekken om te vuren, veranderde het toneel op een even onverwachte, als plotselinge wijze.

Want de kelderdeur vloog wijd open en binnen stormden op zijn minst tien

politieagenten, die geen tijd lieten verloren gaan met praatjes, maar dadelijk met hun knuppels op de hoofden der bandieten begonnen los te slaan, en degenen die dadelijk de handen opstaken met hun revolvers in bedwang hielden en boeiden.

De twee mannen daarbuiten hadden zich dadelijk plat neergeworpen, en keken hijgend van spanning, ademloos toe, hoe dat « incident » zou aflopen.

Zouden de agenten Raffles aanzien voor een slachtoffer van de schurken en hem dadelijk op vrije voeten stellen?

Neen, helaas, het liep heel anders, of liever... het liep zoals het wel moest lopen. Want Ham Davy in persoon, die al geboeid was, schreeuwde, terwijl zijn met bloedbelopen ogen fonkelden van onbevredigde wraakzucht:

— Als wij er àan moeten, neem hem dan ook maar mee. Hij is John Raffles, en als jullie niet gekomen waren, was hij er nu al om koud geweest.

Onmiddellijk wendden twee of drie mannen zich naar Raffles om, die hijgend en bloedend midden in de kelder stond, en een hunner vroeg streng, hem zijn revolver onder de neus houdend:

— Is het waar wat Davy daar zegt?

— Kletspraatjes, antwoordde Raffles rustig, even de schouders ophalend.

— Maak ik praatjes? brulde Davy woest. Dan ben je zeker in een paar uren tijds iemand anders geworden. Agent, als je promotie je lief is, laat je dan niet in de luren leggen door hem. Het is John Raffles, die jullie al jaren zoeken, en anders mag je me nog van nacht ophangen.

De agent was jong en eerezuchtig, hij meende redenen te over te hebben om wantrouwend te zijn jegens deze man, die hier in een zo woeste strijd met de bandieten was aangetroffen, en het volgende ogenblik zaten de blinkende boeien om de polsen van de Grote Onbekende, die met recht kon verklaren, dat men de dag niet moest prijzen voor de avond, en die van de wal in de sloot was geraakt.

Hij dacht er geen seconde aan, zich te verzetten, maar keek de agent glimlachend aan en zei slechts:

— Binnen een paar uren zul je je dwaling wel inzien, agent.

— Dat hoop ik voor u, mijnheer, zei de man droogjes. Dat zal op het bureau van politie worden uitgemaakt.

Het was alsof Henderson een beweging wilde maken om de half doorgezaagde tralie geheel los te rukken en zich door het nauwe gat naar binnen te wringen, maar Brand drukte hem met kracht neer, en fluisterde hem in:

— Ben je krankzinnig geworden, James? Je zoudt niet eens halverwege komen, of je zoudt al tot een zeef zijn geschoten. Wij moeten anders te werk gaan. Dit is nu eenmaal geschied, en alleen list kan mylord nog bevrijden. Kom onmiddellijk mee; wij moeten zien wat er nu met hem gebeurt.

Raffles werd door twee mannen stevig vastgegrepen, en weggevoerd... maar toen hij een paar stappen in de gang had gedaan ving zijn oor een geluid op, dat hem heel even deed glimlachen, en zijn blik verhelderde; het was het prille gefluit van de merel, een van die kleine vogels, die zoëven ontwaakt waren om de komende dag te begroeten...

De politie deed die nacht een zeer goede vangst. Het was louter toeval, dat zij in het oude pakhuis, hetwelk reeds sedert enige tijd verdacht werd, een inval deed, de schildwacht wist te overrompelen, voor hij het waarschuwingssein kon laten horen, en twaalf zeer gevaarlijke bandieten kon arresteren.

Aan dat toeval heeft Raffles waarschijnlijk zijn leven te danken gehad.

Met zijn vrijheid zag het er intussen donker uit, want de waakzame agenten lieten hem geen seconde uit het oog, en onderscheidden hem met een toezicht dat in ieder geval bewees, dat de waarschuwende woorden van Davy niet nutteloos waren gesproken.

Het is waar, dat er in de laatste jaren niet minder dan drie en twintig personen waren gearresteerd, voornamelijk op last van Hoofdinspecteur Baxter, welke personen men er van verdacht, met de lang gezochte Gentleman-Inbreker identiek te zijn, maar een vier en twintigste kon er nog wel bij. En in ieder geval was het de plicht der agenten, de

waarschuwing van die bandiet niet in de wind te slaan.

Het vervoer naar het hoofdbureau van politie geschiedde in vier gereedgehouden grote overvalwagens, en iedere kans tot ontsnapping was van te voren tot mislukking gedoemd, want twee agenten hielden de kettingen van Raffles' boeien stevig vast, drie zaten er voor hem, en een zelfde aantal achter hem. Hij genoot de twijfelachtige eer, het best van alle gevangenen te worden bewaakt.

Het was reeds volkomen dag, bijna half vier in de ochtend, toen de wagens eindelijk de binnenplaats opreden van het hoofdgebouw van politie, waar de gevangenen aanstonds voor de dienstdoende inspecteur werden geleid, die hun een kort verhoor afnam.

En als Raffles ook nog maar een flauwe hoop had gekoesterd, dat men hem in vrijheid zou hebben gesteld, zo vervloog die al heel spoedig.

Want daar waren nog vier mannen, een weinig gehavend weliswaar, maar goed bij hun positieven, die wilden bezweren, dat zij de gevangene, hoe dan ook zijn naam mocht zijn, diezelfde nacht hadden aangetroffen voor de brandkast van de Earl of Lonsdown.

Dit feit was natuurlijk niet te loochenen en zo werd Raffles voorlopig vastgehouden, alleen op de betichting van inbraak, gepleegd in het deftige huis aan de King Albert Lane.

Of hij werkelijk John Raffles was, zoals Davy beweerde, zou het onderzoek moeten uitwijzen.

Want zijn instinct zei John Raffles, dat hij er verstandig aan zou doen, zijn identiteit niet te verraden. Hoe langer men in het onzekere daaromtrent bleef, hoe beter het zou zijn.

Hij wist, dat hij die eerste nacht in een der cachotten van het hoofdbureau zou moeten doorbrengen en pas naar het Huis van Bewaring zou worden overgebracht, wanneer hij de volgende dag door de politierechter zou zijn onderzocht.

Hij deelde dus dit lot met de andere arrestanten, nadat dezen in het breed hadden verklaard, wat er die nacht geschied was... en zelfs wat ze met Raf-

fles hadden voorgehad. Ook dat ware trouwens moeilijk te ontkennen geweest want in de kelder had men de dode gifslangen gevonden, de korf, de fluit van de slangenbezweerder, kortom alle zaken, die maar al te duidelijk aantoonde, welk een afschuwelijk uiteinde de leden van de Bende der Raven Raffles beschoren hadden.

Raffles werd naar een der cachotten gelijkvloers gebracht, en men liet hem pas alleen, nadat men hem gedwongen had, zich volkomen te ontkleden, zijn kleren stuk voor stuk had onderzocht tot zelfs de voering, hem de mond had laten openen, om te zien of hij daar niets verborgen had, naar geheime zakken had gespeurd, hem niet zonder moeite de valse pruik had afgenomen, toen ook zijn dik haar had onderzocht, waarschijnlijk omdat een van de oudste agenten zich nog herinnerde, hoe de Grote Onbekende eertijds eens was ontkomen door middel van een paar uiterst fijne ijzerzaagjes en vijltjes, die hij in zijn haar had verborgen weten te houden.

En pas toen men dit grondig onderzoek had beëindigd, kreeg hij zijn kleren weer terug, zijn krabben en wonden werden verzorgd, en toen pas liet men hem aan zijn lot over.

Raffles maakte van zijn eenzaamheid in de cel het gebruik, dat hij er bij twee drie voorafgaande gelegenheden van gemaakt had: hij strekte zich op de harde brits uit, en sliep enkele ogenblikken later zo vast, alsof hij zich in zijn eigen zacht en gerieflijk bed in het kleine herenhuis bevond, dat hij misschien in lange tijd niet zou terugzien.

Hij sliep vier uren aan één stuk, en werd toen gewekt door de cipier, die hem luid toeriep door het getraliede raampje in de stalen deur.

Hij was onmiddellijk klaar wakker, en ook dadelijk tot het besef van zijn toestand geraakt, en zat al overeind op zijn brits, om de cipier glimlachend toe te knikken:

— Goede morgen. Goed geslapen, vriend? vroeg hij.

— Ik denk dat ik wel beter geslapen zal hebben dan jij, schavuit, bromde de cipier kortaf. Hier is je brood.

Het handbrede luikje ging open, en een half brood werd Raffles toegestoken, waarop het luikje aanstonds weer gesloten werd.

Raffles begon met zich te wassen, want men had hem natuurlijk de boeien afgenomen in de cel, en at toen met smaak een groot gedeelte van het brood op, ofschoon het tamelijk hard was. Hij dronk wat van het water, legde zich rustig opnieuw op de brits neer, en het volgende ogenblik sliep hij alweer.

Het was reeds over tien, toen hij weer wakker werd door het knarsen van de sleutels in het slot, en een ogenblik daarna trad een cipier en twee helpers binnen. Hij kreeg de boeien weer aan, en de cipier beval bars:

— En zet je nu maar schrap, want er hangt wat boven je hoofd.

Raffles trok zijn onschuldigste gezicht, maar gaf geen antwoord.

Hij begreep wel, dat hij thans onderzocht zou worden, waarschijnlijk door de politierechter.

Dat bleek ook juist te zijn, want men bracht hem door een aantal gangen naar het vertrek van de commissaris, dat hoge, getraliede vensters had.

Raffles kende dit vertrek. Hij was er al een paar maal eerder geweest, hoewel onder zeer verschillende omstandigheden. Toen was hij vrij man, en de hoofdcommissaris had hem de eerste maal beschouwd als een particulier detective, de tweede keer als een beroemd Professor, maar deze derde keer zou men hem aanzien voor John Raffles, dat wist hij maar al te goed.

Het moet gezegd worden, dat hij er in zijn tamelijk gescheurde kleren en zijn gelaat met enige schaafwonden niet op zijn voordeligst uitzag, toen hij tot voor de smalle tafel werd geleid, waarachter de commissaris was gezeten, die hem geruime tijd zwijgend met de grootste aandacht opnam.

De cipier was achtergebleven, maar daarenboven hadden nog vier agenten last gekregen, in de kamer te blijven; want met een man als Raffles waren bijzondere voorzorgsmaatregelen zeker niet overbodig.

Eindelijk leunde de commissaris ach-

terover in zijn stoel, en begon:

— Laten wij maar met de deur in huis vallen, numero 23. Er zitten hier op het ogenblik vier mannen gevangen, die een eed willen doen, dat ze je van nacht hebben betrapt voor de geopende brandkast van Lord Lonsdown, in Hamilton Mansions, is dat zo?

— Dat zij het bezweren willen? Hoe kan ik dat weten, commissaris?

— Zoek geen uitvluchten, maak geen grapjes, en tracht geen tijd te winnen, numero 23, hernam de commissaris toornig. Ik wil weten of je daar van nacht was?

— En als ik het bekende?

— Dan zou je zeker het verstandigst doen. Je kunt het niet ontkennen, er zijn vier getuigen.

— Het zijn geen erg betrouwbare getuigen, commissaris.

— O, hun betrouwbaarheid zou ik maar buiten beschouwing laten, daarover zullen wij zelf oordelen, hernam de politiebeambte schouderophalend. Menigmaal treedt als Kroongetuige een schelm op, die wij niet graag aan onze tafel zouden ontvangen. Wat niet belet, dat menigmaal de getuigenis van zo'n man voldoende was, om een beklagde aan de galg te helpen.

— Soms bij vergissing, mijnheer, soms bij vergissing, merkte Raffles droogjes op.

— Maar in dit geval zijn het er vier, hernam de commissaris streng. Ik neem dus voorlopig aan, dat je daar hebt ingebroken. Je bent dus een inbreker. Je maakt echter volkomen de indruk van een heer te zijn, nr. 23. Je begrijpt zeker wel waar ik heen wil?

— Toeh niet, commissaris, antwoordde Raffles, met een beminnelijke glimlach.

— Komaan, houd je niet van de dom-

me, riep de commissaris ongeduldig. Die mannen hebben gezegd, dat jij John Raffles bent.

— Hoe weten zij dat? vroeg Raffles onnozel.

— Jij zelf hebt het hun gezegd.

— Pardon, ik heb het alleen maar niet tegengesproken.

— Dat is volkomen hetzelfde. Die mannen zijn jarenlang in het vak, en zij verzekeren, dat zij je aan de gang hebben gezien, en dat er in heel Londen, ja in heel Engeland maar één man is, die er binnen zulk een korte tijd in zou slagen een zo fijn, ingewikkeld brandkastslot te openen... en die man heet John Raffles.

— Wel, dat is natuurlijk heel vleierend voor mij, maar acht gij dat zelf een voldoende bewijs?

De commissaris gaf niet dadelijk antwoord, maar keek Raffles enige tijd strak aan, met zijn gouden potlood spelend, en zei tenslotte afgemeten:

— Misschien niet. Maar wij hebben de tijd. Wij kunnen wachten. Wij zullen een onderzoek instellen... en dat zal wel zaken aan het licht brengen, die het voor u onmogelijk maken, langer te ontkennen.

— Ik bemerk tot mijn genoegen dat nr. 23 niet meer met jij en jou wordt aangesproken, zei Raffles met een fijn glimlachje. Dat beschouw ik als een vooruitgang, en een hoopvol teken. Wat nu uw bewijzen betreft, mijnheer, ik wacht ze vol vertrouwen af.

De commissaris gaf de cipier een wenk de agenten namen Raffles weer in hun midden en hij werd naar zijn cachot teruggebracht.

Toen hij door de lange, witte gang liep, waarvan de zeer hoog aangebrachte ramen openstonden, hoorde hij daar buiten het zachte gefluit van de merel...

HOOFDSTUK VII

MIJNHEER BAXTER ONTVANGT DAMESBEZOEK

Het kon omstreeks een half uur later zijn, toen mijnheer Phileas Baxter

in een zeer opgewonden toestand zijn particuliere werkkamer in het hoofdbu-

reau van politie binnentrad.

Hij had de vorige dag een dienstreis moeten maken, waarvan hij een uur te voren in zijn woning was teruggekeerd, en daar ontving hem zijn dienstmeisje met de opzienbarende, de bijna ongehooflijke mededeling, dat John Raffles, de lang gezochte Gentlemandief, goed en veilig opgesloten zat in een der cachotten van het hoofdbureau.

Baxter ontving die mededeling, die telefonisch naar zijn woning was doorgegeven, met een mengeling van grote opluchting, blijdschap en teleurstelling.

Blijdschap, omdat dan toch eindelijk die geheimzinnige avonturier geknipt was, en Londen beveiligd zou zijn voor zijn stoutmoedige aanslagen; teleurstelling, omdat niet hijzelf de man was geweest, die de « gevaarlijke misdadiger » had kunnen arresteren.

Hij verwisselde snel zijn reiskleding tegen zijn uniform, en liet zich direct naar het bureau rijden, waar hij Marholm, zijn particuliere secretaris, reeds op hem vond wachten, gezeten in zijn oude hoekje, en bezig met het nazien van rapporten en het schiften van de ingekomen brieven.

Mijnheer Baxter hing zijn uniformpet en mantel aan de kapstok, veegde zijn bezweet voorhoofd af, en begon dadelijk:

— Wel, Marholm, dat is me een bericht. Wie zou het voor mogelijk hebben gehouden? Vertel mij eens onmiddellijk hoe de zaak zich heeft toegedragen, en hoe die slimme vos ten slotte toch nog in de val is gelopen.

Hij had zich in zijn gemakkelijke schrijfstool laten vallen, achter het monumentale bureau, vouwde zijn handen over zijn dikke buik, en zette zich tot luisteren.

De kleine man met zijn slim vossen-gezicht, die alle lezers kennen als de oude vertrouwde van de hoofdinspecteur, maar die hem nooit zijn critiek had bespaard, begon het verhaal te doen van al datgene, wat de lezer reeds bekend is.

Terwijl hij vertelde, sloot Baxter de ogen, en zag er nu net uit als een vette poes, die zich in het zonnetje koestert,

met zijn schuingehouden hoofd, zijn zacht blozende wangen, en de brede glimlach om zijn dikke lippen.

Hij viel zijn secretaris geen enkele maal in de rede, en toen Marholm eindelijk zweeg, bleef Baxter nog enige ogenblikken zo zitten, met de ogen dicht. Voor ieder ander zou het kunnen schijnen, alsof hij sliep, maar de oude Marholm wist wel beter. Baxter genoot op dat ogenblik van de mededeling van de oude man, hij zoog er als het ware op, als aan een fijne pijp tabak, hij genoot er van, het was alsof hij de smaak proefde van dat heerlijke, onverwachte, nooit gehoopte bericht, dat daar als manna uit de hemel op hem was neergedaald. Het was ook bijna niet om te geloven.

Jaren had hij er aan besteed, om het spoor te vinden van die stoutmoedige avonturier, die hem een paar malen ook inderdaad in handen was gevallen, als het ware bij toeval, en hem telkens weer had weten te ontsnappen. Duizenden waren ten koste gelegd aan maatregelen tegen de onvindbare Gentleman-Inbreker, zonder dat de politie er ooit in had kunnen slagen, hem onschadelijk te maken. Reeds had hij bijna de hoop opgegeven, de geduchte tegenstander nog ooit in handen te krijgen... en nu had dat onverwachte bericht, die ongelooflijke mededeling hem eensklaps in de zevende hemel gebracht. Raffles was gearresteerd, hij bevond zich in een van de cachotten, en hij zou er wel voor zorg dragen, dat hij hem thans niet meer zou ontkomen.

Eindelijk sloeg Baxter langzaam de ogen op, strekte met een werktuigelijk gebaar de hand uit naar zijn steeds bij de hand staand kistje sigaren, nam er, zachtjes neuriënd, een sigaar uit, en sneed daar met de grootste zorg de punt af.

Hij stak er de brand in, liet zich achterover in zijn stoel glijden, slaakte een diepe zucht van welbehagen en blies een vervaarlijke rookwolk naar de zoldering.

Toen zei hij:

— Marholm, ik voel mij vanochtend een waarlijk goed mens. Ik zou in staat zijn om heel Londen aan mijn borst te drukken. De droom van mijn leven is

verwezenlijkt. Eindelijk zullen dan die vervloekte kranten eens ophouden met hun eeuwige critiek en mij de eer geven die mij toekomt.

— Ongetwijfeld, mijnheer Baxter, bevestigde Marholm. Zij zullen schrijven, dat de fortuin u als het ware in de slaap is aangewaaid. Want, als mijn geheugen mij niet bedriegt, waart gij in een hotel in Dover, toen Raffles gearresteerd werd.

Baxter wierp zijn rechterhand een boze blik toe, schurkte zich heen en weer in zijn stoel, en viel toen bars uit:

— Tracht nu maar niet mijn goed humeur te bederven, lamzak. In ieder geval ben ik de hoofdcommissaris van deze wijk, en in mijn wijk is hij gepakt. Hij zit goed en wel achter slot en...

— Als hij het tenminste is, merkte Marholm droogjes op.

— Als hij het is? herhaalde Baxter langzaam, terwijl hij overeind kwam, en zijn secretaris strak aanzag. Wat is dat nu voor mallepraat? Zij hebben zich toch, hoop ik, goed overtuigd, of hij het wel werkelijk was?

— Dat hebben zij juist nog niet mijnheer Baxter, antwoordde Marholm, die ijverig bezig was met het sorteren van de post. Vier zware jongens verzekeren dat hij het is, en willen er een eed op doen, maar hijzelf ontkent het.

— Dat heeft niets te betekenen, riep Baxter kwaad. Hij kan wel zo veel ontkennen. Als vier mannen het toch durven bezweren.

— Maar het is tuig van de riggel; het zijn inbrekers en moordenaars, mijnheer Baxter.

— Wat komt dat er op aan? Ik bedoel, ... kan een moordenaar nu en dan ook niet eens een fatsoenlijk man zijn? Die kerels willen natuurlijk de strafmaat zoveel mogelijk verminderen, en helpen nu de Justitie, zoals ook hun plicht is. Wie heeft hen gehoord?

— De politierechter in Bow Street, mijnheer Baxter, een paar uren geleden.

— Raffles is natuurlijk ook reeds voor hem geweest?

— Dat spreekt vanzelf.

— In elk geval kunnen wij hem, ge-

lukkig, vasthouden. De inbraak staat als een paal boven water, of durft hij die soms ook ontkennen?

— Hij ontkent niet, en hij bekent evenmin, mijnheer Baxter. Hij glimlacht maar, en zegt dat hij het aan de heren overlaat het bewijs te leveren dat hij werkelijk de brandkast geopend heeft.

— Nu, voor dat bewijs zullen wij wel zorgen, hernam Baxter grimmig. Laat dat maar aan mij over. Die vier kerels hebben hem immers op heterdaad betrappt, als ik je goed begrijp?

— Dat zeggen zij tenminste.

— Als zij het zeggen, dan is het ook zo, riep Baxter kwaad. Waarom zouden die lieden er om liegen? Wat hebben zij er bij te winnen? Ik zal zorgen, dat zij alle vier als Kroongetuigen mogen optreden.

— Dat zullen zij zeker erg op prijs stellen, mijnheer Baxter, hernam Marholm spottend. Want op die manier lopen zij natuurlijk hun straf vrij.

— Wat zou dat? Als wij daardoor maar bereiken, dat Raffles onschadelijk wordt gemaakt. Eén Raffles weegt toch zeker wel op tegen vier onnozele inbrekers. Behoren zij tot een bende?

— Ja, mijnheer Baxter, tot de Bende der Raven. Ik behoef er u zeker niet aan te herinneren, dat het een van de gevaarlijkste van Londen is.

Baxter deed een paar lange trekken aan zijn sigaar, en scheen diep na te denken.

— Waar zit die kerel nu ergens? vroeg hij toen weer.

— In een cachot, gelijkvloers, mijnheer Baxter.

— Het is toch een stevig cachot, hoop ik?

— Het is een cachot als ieder ander, mijnheer Baxter.

— Maar dat is niet voldoende, riep Baxter toornig. Wat drommel, een man als Raffles breekt uit een cachot als niemand anders.

— Er zijn speciale voorzorgsmaatregelen genomen, mijnheer.

— Waarin bestaan die?

— Onder het raam staat een politieagent, wat anders

nooit gebeurt, en de cipier werpt om de tien minuten een blik door het luikje, om zich te overtuigen dat onze gevangene er nog is.

— Wat doet hij op het ogenblik?

— Hij slaapt, mijnheer Baxter.

— Wat een karakter, barstte Baxter uit. Wat een minderwaardig, door en door slecht karakter. Slapen, terwijl men in zulk een toestand verkeert, terwijl de Gerechtigheid zich gereed maakt... haar vleugelen... haar klauwen, wil ik zeggen...

— Om de hals van het slachtoffer dicht te knijpen, hielp Marholm zijn chef hulpvaardig op weg.

— Dat had ik willen zeggen, Marholm dat had ik willen zeggen, als jij me weer niet in de rede was gevallen, gromde Baxter verstoord. Ik vind dat men onder dergelijke omstandigheden niet slapen mag. Maar ik heb het altijd wel gezegd, dat die man geen hart had, geen greintje begrip van wat past en wat niet past, geen ziertje menselijk gevoel.

— Ik vraag wel excuus, mijnheer Baxter, maar dan hebt u toch altijd verkeerd gedacht, zei Marholm bedaard. Ik denk er niet aan, partij te kiezen voor Raffles, maar ieder onbevooroordeeld man zal toch moeten erkennen, dat hij weliswaar een dief is, dat hij miljoenen gestolen heeft, maar nooit om zichzelf te verrijken.

— Het mocht wat, riep Baxter schamper uit. Intussen leefde die mooie mijnheer, die nobele ridder, dan toch maar als een grand seigneur, of wou je dat soms ook tegenspreken?

— Het valt niet tegen te spreken, want het is zo, antwoordde Marholm even rustig. Wij moeten echter toegeven, dat hij dit leven wel moest voeren, om des te beter zijn doeleinden te kunnen bereiken.

— Waarom zeg je niet dadelijk, dat hij een slachtoffer is? viel Baxter kwaad uit, en hij liet zijn sigaar er bij uitgaan.

— In zekere zin is hij dat ook, althans hij beschouwt zichzelf als zodanig, zei Marholm, die eindelijk met zijn brieven klaar was. Apropos, mijnheer Baxter, u schijnt nog altijd veel aan-

trekkelijkheid te hebben voor sommige leden van het schone geslacht. Ik vind hier een brief in onze post, op rose papier nog wel, zoals ze in de ouderwetse blijspelen gebruikt werden, en die een heel verdacht luchtje heeft. Ik heb dat billet doux nog maar niet open gemaakt.

Baxter was plotseling opgerezen, met een enigszins verhoogde gelaatskleur.

Het was lang, lang geleden, dat hij echte minnebrieven kreeg, maar zijn ijdelheid verbood hem te geloven, dat hij ze nooit meer zou krijgen.

Hij zag er met zijn drie en vijftig jaren nog heel goed uit, al moest een bekwaam coiffeur hem menigmaal te hulp komen met middeltjes, waarin de natuur in geen enkel opzicht de hand had gehad, en hij was groot, flink gebouwd, en in zijn uniform zag hij er dan toch maar als een fijne ridder, zonder vrees of blaam uit.

Brommend ging hij naar de tafel van Marholm en nam uit diens handen een klein briefje aan, rose gekleurd, dat hij mee naar zijn bureau terugnam, en het daar vlak onder zijn neus bracht.

Het verspreidde inderdaad een sterke geur, en het was geen ordinair luchtje, zoveel wist Baxter ook nog wel van damesparfum.

Hij maakte het briefje open, ontvouwde het velletje papier dat er in zat, en dat eveneens roze was gekleurd, en las met de grootste verbazing de korte inhoud, die volstrekt niets met liefde, of iets wat er in de verte op leek, te maken had.

— Een huwelijksaanbod, als men vragen mag, mijnheer Baxter? vroeg Marholm ironisch.

— Het mocht wat, barstte de hoofdcommissaris uit. Ik begrijp er geen steek van. Luister eens wat hier staat: « Gedenk het elfde uur van deze ochtend » En daarachter staat een grote X. Begrijp jij wat dat moet betekenen, Marholm?

— Geen flauw idee van, mijnheer Baxter, antwoordde de secretaris naar waarheid. Maar wacht eens, hebt u misschien om elf uur een afspraak met een dame?

— Houdt op met die flauwe kul, riep

Baxter toornig uit. Geloof je dat ik onder diensttijd afspraakjes maak? Voor wie zie je me eigenlijk aan? En wat moet X verbeelden? Wie is X?

— Ik ken hem... of haar niet, mijnheer Baxter, antwoordde de secretaris met een fijn glimlachje, maar in de algebra wordt X altijd gezet voor « de onbekende ». Is het een hoofdletter?

— Ja, het is een grote X.

— Nu, dan is het natuurlijk de Grote Onbekende, hernam Marholm en zijn pen, hij had nooit iets van een schrijfmachine willen weten, kraste snel en ijverig over het papier.

Geruime tijd keek Baxter zijn factorum met half geopende mond aan. Hij had het briefje nog altijd in de hand.

Hij verfrommelde het ten slotte zenuwachtig tusschen zijn vingers en mompelde ondertussen iets onverstaanbaars.

Hij wilde juist weer een opmerking maken, toen er op de deur werd geklopt en een agent binnentrad met een kaartje in de hand, en in de houding bij de deur bleef staan.

— Wat is er? vroeg Baxter ongeduldig.

— Daar is een dame, die u dringend verlangt te spreken, antwoordde de agent. Zij heeft mij dit kaartje gegeven. Zij zegt, dat zij zich niet laat wegsturen en dat zij komt in verband met de arrestatie van... u weet wel.

— Geef hier dat kaartje, beval Baxter nors. Hoe ziet die dame er uit?

— Heel knap, mijnheer Baxter, antwoordde de agent meesmuilend. Een beetje opgemaakt en beschilderd zou ik zeggen, maar om de doje dood niet lelijk.

De agent had intussen het kaartje aan Baxter overhandigd, die het volgende las:

— Marja Popoulus, wenst mijnheer Baxter dringend te spreken. Zij kan onverbiddelijk aantonen, dat de man, die gearresteerd is, al of niet John Raffles is.

Nauwelijks had Baxter de naam gelezen, of hij beval kortaf:

— Laat die dame onmiddellijk binnenkomen.

HOOFDSTUK VI

ALS DE KLOK ELF UUR SLAAT...!

De agent verwijderde zich om zich van zijn taak te kwijten.

Baxter en Marholm keken elkander een ogenblik zwijgend aan.

Zij dachten op dat ogenblik juist hetzelfde.

Marja Popoulus was de naam van een Griekse vrouw, die deel uitmaakte van de Bende der Raven en nog niet lang geleden een vrij langdurige straf tijd had uitgezeten. Zij had die straf te danken gehad aan Raffles. Geruime tijd had zij, zonder het te weten, omgang gehad met de Gentleman-Inbreker, totdat zij eindelijk tot haar schade, en ten koste van haar vrijheid begreep, wie het zogenaamde bendelid was geweest. De zaak

had destijds vrij wat opzien gewekt, en de beide mannen herinnerden zich nog heel goed, de kreet van haat en dolle woede, die de vrouw in de rechtzaal slaakte, bij het vernemen van haar vonnis.

Zij had toen uitgeroepen, dol van drift haar vuisten ballend:

— Laat Raffles maar wachten, tot ik weer vrij ben... en hij zal wat zien.

Zij had Raffles heel goed gekend; dat hij haar destijds ten verderve had gebracht, stond onomstotelijk vast, en misschien wist zij kentekenen aan hem, die het hem onmogelijk zouden maken, zijn identiteit te loochenen. Want een van de allermoeilijkste dingen, die zich in

de strijd tegen Raffles voordeden, was juist zijn voortdurende verandering van uiterlijk, die de politie telkens weer op een dwaalspoor bracht.

In elk geval kon die vrouw kostbare inlichtingen verstrekken, en Baxter aarzelde dus geen ogenblik om haar te ontvangen.

Er werd geen woord gesproken, totdat de deur weer open ging, en dezelfde politieagent van zoëven een opzichtig geklede vrouw binnenliet, sterk gepoederd, en die vroeger zeker mooi was geweest, met rossige haren, en die een geur in een wolk van patsjoeli om zich heen verspreidde.

Haar ogen waren sterk aangezet, evenals haar lippen.

En een van haar ogen was nog op een andere wijze gekleurd, denkkelijk door de vuist van een of andere vriend, die zij mishaaagd had. Zij had blijkbaar alle moeite gedaan, dat blauw weg te werken, maar het was toch nog maar al te duidelijk zichtbaar onder het laagje schmink.

De vrouw had een brutale oogopslag, en kwam regelrecht op de tafel van Baxter toe, nauwelijks notitie nemend van Marholm, en zei kortaf:

— Daar ben ik. Het is goed dat u me hebt laten binnenkomen. Laat hem mij maar eens zien. Hij ontkent natuurlijk, dat hij het werkelijk is? Nu, ik wil wel eens weten, of hij dat tegen Marja Popoulus durft volhouden. Jullie doen mij toch, hoop ik, niets? Ik heb mijn tijd eerlijk gezeten, en sindsdien heb ik niets op mijn kerfstok. Kan ik even gaan zitten? Ik heb me het vuur uit de sloffen gelopen. Ik zal jullie maar niet zeggen, hoe ik het gehoord heb, dat hij hier zat, want dat gaat niemand een bliksem aan. Heb je hier geen sigaretten? Ik mag er zeker wel een opsteken? Dat ik er in geen twee jaren een heb kunnen roken, dat heb ik ook aan die elendige rotzak te danken. Waar is hij? Laat hem maar eens zien, en houd me goed vast, anders krab ik hem zijn ogen uit.

Een paar malen had Baxter geprobeerd, de woordenstroom van de vrouw

te onderbreken, maar hij had het moeten opgeven.

Met haar zwaar beringde vingers had zij een sigaret genomen uit haar koker, en die aangestoken.

Zij had op een onbeschaamde wijze de benen over elkander geslagen, die zichtbaar waren tot boven de knie.

Zij wierp een onverschillige blik op Marholm, die in zijn hoekje wat scheen te suffen, en blijkbaar erg veel slaap had, want hij bracht voortdurend de hand naar de mond, en wendde zich toen weer tot Baxter, ongeduldig met de voet stampend, terwijl zij hernam:

— Hoe zit het nu? Laten jullie me nog lang wachten? Ik kom hier niet louter voor mijn plezier hoor.

— Neen, dat kan ik mij voorstellen, merkte Baxter grijnslachend op. Nu, je hebt van ons voorlopig niets te vrezen, maar ik zou je toch aanraden, juffertje, voorlopig je betrekkingen met je kameraden af te breken; vroeg of laat brengen die je toch weer in de gevangenis, met of zonder Raffles. Begrepen?

— Laat mij maar lopen, zei de vrouw onverschillig. Ik weet wel wat goed voor me is.

— Nu, dan zullen we je dadelijk naar zijn cel brengen. Dan moet je maar eens zien of je hem herkent.

Met een ruk was de vrouw van haar stoel opgesprongen.

— Naar zijn cel? Neen, merci, dan geloof ik het wel. Dan heb ik de eer jullie ajuus te zeggen. Naar een cel krijg je me niet meer; die aardigheid heb ik door. Kom, kom, jullie denken toch zeker niet, dat je met een doetje te doen hebt? Dat is me lang geleden nog eens gebeurd. Ik wist van geen kwaad, ik dacht dat ik een schone lei had, ik kom een kameraad van me opzoeken, en de smeerlappen laten me doodkalm een lege cel binnenkuieren, en gooien de deur dicht. Ja, dat zal ik niet zo gauw vergeten. Die stommitieit kostte me destijds ook al weer anderhalf jaar, en ze maakten er misbruik van, dat ik niet wist nog ergens voor te moeten omdraaien. Ja, ze kenden me wel. Ze wisten dat Marja zich niet maar zo een, twee, drie laat arresteren. Zij hebben me toen

wel acht dagen honger laten lijden, om me tam te krijgen. Ja, zo was ik toen. Dus je begrijpt, een ezel struikelt niet tweemaal over dezelfde steen; ik vlieg er niet in... Zie dan maar dat je het zelf uitpluist... tabeh, broeders.

Weer had Baxter een paar malen getracht de vrouw in de rede te vallen, en nu riep hij ongeduldig:

— Loop niet weg, Marja. Ik verzeker je, dat je niets te vrezen hebt, je straf-tijd is immers om.

— Jawel, dat zeiden ze toen ook al, die lekkere jongens, en ik tippelde er met mijn stomme kop regelrecht in. Maar Marja is gaar geworden, in de loop van de jaren, geloof dat maar. Kort en goed, je laat hem hier komen, of ik smeer hem.

Baxter stond een ogenblik in beraad, haalde toen de schouders op, wierp eerst een blik op zijn secretaris, dan op de stevig getraliede vensters, vervolgens op zijn schrijftafel, waar hij tegenwoordig een met scherp geladen revolver bewaarde, al had hij persoonlijk een hartgrondige afkeer van alles wat op vuurwapens geleek, en bedacht, dat er voortdurend agenten in de gang heen en weer liepen, en dat hij ten overvloede Raffles geboeid kon laten binnenkomen. Zelfs die sluwe booswicht zou wel inzien, dat onder die omstandigheden elke poging tot ontsnapping bij voorbaat tot mislukking gedoemd was.

Hij ging zwijgend naar zijn schrijftafel terug, drukte op de electricische schelknop, en wendde zich toen tot de vrouw, met de woorden:

— Je zult je zin hebben, omdat ik er nu eenmaal op sta zo gauw mogelijk de identiteit van Raffles vast te stellen. Ik wil hem nog vanmiddag naar het Huis van Bewaring laten overbrengen, want dit politiebureau is me niet veilig genoeg.

Terwijl hij sprak, gingen zijn blikken naar de grote klok boven de deur, recht tegenover het bureau.

De wijzers wezen half elf aan.

Een kort ogenblik dacht hij aan het zonderlinge, sterk geparfumeerde rose briefje van de onbekende schrijfster of schrijfster, maar reeds moest zijn aandacht zich tot iets anders bepalen, want

de dienstdoende agent trad weer binnen, salueerde, en vroeg:

— Heeft mijnheer gebeld?

— Neen, ik heb de aria uit Faust gezongen, antwoordde Baxter, die altijd geneigd was tot een grapje, als hij in zulk een zonnig humeur verkeerde. Breng Raffles hier.

— Hier komen, mijnheer? herhaalde de agent verwonderd.

— Is dat zoiets bijzonders?

De agent antwoordde niet, maar dacht er het zijne van.

Uit deze zelfde kamer was Raffles drie jaren geleden ontsnapt op een zeer brutale wijze.

Het is waar, sinds dat fatale ogenblik waren er zware tralies voor de vensters gemaakt, men zou thans ook wel beter oppassen, maar het leek hem toch een gewaagde onderneming.

Intussen, hij had opdracht gekregen, en moest er zich aan houden.

De politiebeambte wendde zich reeds weer naar de deur, toen Baxter hem terughield met de woorden:

— Wacht even. Doe de gevangene de boeien aan, voor hij hier komt, en laten het stevige zijn. Is hij goed gefouilleerd?

— Wij hebben hem met uw permissie moedernaakt uit gekleed, mijnheer, en geen plekje van zijn huid ondoorzocht gelaten, antwoordde de agent grinnikend. Hij kan zelfs geen speld ergens verborgen hebben.

— Des te beter. Hij had altijd van die onverwachte grapjes, die voor mij heel onaangename gevolgen hadden, is het niet zo, Marholm?

— Altijd grapjes, die onaangename gevolgen hadden, mompelde Marholm suffig, en als in een droom.

— Waarom doe je hem eigenlijk geen kanonskogel aan zijn benen? vroeg de vrouw spottend. Je moet met een kerel als hij is op alles verdacht zijn. En schiet nu een beetje op, want buiten staat een vriendin op mij te wachten.

Baxter gaf de agent een wenk en de man verliet de kamer.

De vrouw was weer gaan zitten, en trok langzaam aan haar sigaret, met een uitdrukking op haar gelaat, die weinig goeds voorspelde voor de gevangene.

Er werd weinig meer gesproken.

Baxter was in een buitengewone goedmoedstoestand, en voelde zich zo opgewonden, alsof hij koorts had. Dat kwam zeker van de spanning.

Hij bracht nu en dan zijn hand aan het hoofd, en mompelde ongeduldig:

— Ik geloof waarachtig, dat ik vandaag weer hoofdpijn krijg. Dat komt ervan; steeds als er met Raffles iets aan de hand is, krijg ik barstende hoofdpijn. Nu, vanmiddag hoop ik voorgoed van hem verlost te zijn en hem niet eerder terug te zien dan nadat hij tussen de tralies van de beklaagdenbank staat.

— En daar zal hij ook komen te staan als het aan mij ligt, zei de Griekse, die de laatste woorden verstaan had. Als hij het is, dan zal hij het voor mij onmogelijk verborgen kunnen houden.

— Ik hoop het, zuchtte Baxter, terwijl hij zwaar in zijn stoel neerviel. Marholm, nu moet jij me toch eens zeggen... luister eens, Marholm. Goeie hemel, ik geloof dat de kerel in slaap is gevallen. Ja, hij wordt erg oud, die goeie Marholm, en ik geloof dat het langzamerhand tijd wordt om hem te pensioneren.

— Dat zal van de warmte komen, zei de vrouw kort. Het is hier ook om te stikken. Bah, wat een benauwde lucht.

Op dat ogenblik werd juist de deur weer geopend, en Raffles trad binnen, op de voet gevolgd door twee agenten, die dadelijk de deur achter zich sloten.

Zijn handen waren geboeid.

Hij keek even nieuwsgierig rond, niet veel begrijpend van deze plotselinge oproep, totdat zijn blik viel op de Griekse vrouw, die hem met ogen gloeiend van haat, aanzag.

Zij trad langzaam op hem toe, met de handen in de zijde, en bracht haar gelaat vlak bij het zijne, terwijl zij hem toesiste:

— Nu, ik geloof niet dat ik lang hoef te kijken om je te herkennen, mijnheer Raffles. En jij, weet jij nog wie ik ben? Herken jij Marja Popoulus niet? Ik zou het wel zeggen. Nu, wat heb je te vertellen? Geen oortje meer waard. Geboeid en wel? Waar is nu je brutaliteit? Waar

is je trots en je fierheid? Boeien om zijn polsen, als een rat gevangen in de val.

— Zou je asjeblieft een beetje achteruit willen gaan? vroeg Raffles. Het is om er misselijk van te worden. Je gebruikt naar het schijnt, nog altijd dezelfde ordinaire odeur.

— Achteruit? Voor jou? riep de vrouw met een schelle stem. Nu, dat zullen wij eens zien. Geen stap achteruit. En nu moet ik toch eens kijken hoe het staat met dat kleine litteken, je herinnert je wel? Weet je nog wel die jaap met dat mes, dat op je rechter sleutelbeen afstuitte? Dat was heel jammer, mijnheer Raffles. Och ja, ik behoef het eigenlijk niet eens meer te zien, mijn instinct zegt me, dat jij het bent, maar we moeten zekerheid hebben, nietwaar mijnheer Baxter?

De vrouw was nog dichter op de machteloze gevangene toegetroden, en begon met vingers, die van woede en opwindning trilden, de knopen los te maken van het gescheurde colbert en het vest, en toen rukte zij woest het overhemd terzijde, zodat de borst van Raffles ontbloot werd, en riep zegevierend:

— Ik had het immers wel gezegd. Ja, een ander zou het niet zo gemakkelijk ontdekt hebben, maar ik heb goede ogen, en mijn haat is mij een goede bril. Het is nog maar een kleine schram, bijna onzichtbaar, maar het is er. Nietwaar, Raffles, dat lichtrode streepje, dat maar heel weinig uitsteekt tegen je huid daar, ken je er de oorsprong nog van?

Raffles wierp de vrouw een duistere blik toe, en antwoordde toen:

— Ik heb die dolkstoot opgelopen bij een ongelijke strijd tegen je makkers, canaille. Als de politie wist wat dankbaarheid was, zou ze zich dat ook wel herinneren. En ze zou het in aanmerking nemen ook. En wat verder?

— Wat verder? gilte de vrouw opgewonden. Wel, niets anders dan dat nu je rijk uit is. Bij God, het spijt mij half, dat het zo gelopen is, en dat je nu de rest van je leven, het mooiste gedeelte tenminste in de gevangenis kunt doorbrengen. Hoe graag had ik je met deze

eigen handen het leven uit je strot geknepen.

De vrouw hief beide handen met gekromde vingers als klauwen naar Raffles op, en een ogenblik scheen het, alsof zij de daad bij het woord wilde voegen.

Maar een blik op de agenten bij de deur scheen haar tot andere gedachten te brengen.

Zij haalde de schouders op, en vervolgde:

— Zo is het ook goed. Mij zul je niet meer zien, en dat is het voornaamste, en als je mij soms nodig hebt als getuige, hoofdcommissaris, Marja Popoulus is altijd tot je dienst. O, wat verlang ik naar de dag, dat ik je uitgestreken tronie in het beklagdenhok zal zien, Raffles. Wat dunk je, mijnheer Baxter, aldus ging zij voort, zich naar de politiebeambte wendend, heb ik je een grote dienst bewezen of niet?

— Een dienst, die ik niet gauw zal vergeten, miss... miss... hoe was ook weer je naam? Wat vreemd is dat,... ik kan hem mij plotseling helemaal niet herinneren... die drukking in mijn hoofd... ik heb nog nooit zo'n vreselijke hoofdpijn gehad. Wij zullen de zitting maar voor geëindigd verklaren, ik ben u heel erkentelijk. En als we u nodig hebben, als... hoe zei u ook weer?... als getuige dan zullen wij u een boodschap sturen, ... geef aanstonds uw adres maar op aan aan de butler... aan de dienstdoende brigadier, wil ik zeggen. Ja het is hier werkelijk erg benauwd, u had gelijk. Als Raffles weg is, zullen wij eens lachen... luchten, wil ik zeggen. Agenten, brengt hem weg... en wijs mijn lieve bezoekerster de weg naar de danszaal... naar de straat, bedoel ik... buitengewoon vreemd... het is alsof ik mijn gedachten niet meer bij elkaar kan houden... hebt u nog iets te zeggen, miss... miss Dinges?

— Ja, nog wel iets, maar heel weinig, antwoordde de toegesproken dame, met een vreemde stem, alsof zij een lach moest smoren. Ik wil alleen maar zeggen, dat de klok aanstonds elf uur zal slaan. Ben je klaar, Edward.

— Ja, klaar, antwoordde deze.

Er klonk een kletterend geluid, en de

boeien vielen van zijn polsen.

Hij stond met zijn rug naar de deur, en de kleinste van de beide agenten had er nog niets van gemerkt.

Het was echter alsof die woorden voor de grootste, een reus van een kerel, een sein waren geweest, want met een enkele stap was hij bij zijn collega, drukte hem met de ene hand de mond dicht, en greep met de andere bij de gordel, ter hoogte van zijn revolver, zodat de man noch kon schieten, noch kon schreeuwen.

Raffles was in een ommezien bij hem, ontnam de agent zijn revolver, en proppte hem een doek in de mond, om hem het schreeuwen geheel te beletten.

De reus wentelde hem om, als een vis in de braadpan, en met zijn eigen koppelriem, en een stuk gordijnkoord werden hem armen en voeten stijf gebonden, maar niet dan nadat de wild spartelende agent ontdaan was van zijn uniform.

En terwijl Raffles zich in allerijl begon uit te kleden, stond de gewaande Griekse vrouw reeds voor de schrijftafel van Baxter, die dit korte toneel, dat ternauwernood vijf seconden had geduurd, met uitpuilende ogen en wijd geopende mond had gevolgd.

Zij hield een grote revolver recht voor zich uit, waarvan de loop wees in de richting van Baxter's maagkuiltje.

— Waarde Hoofdcommissaris, begon zij met zachte stem, uw gezond verstand zal u wel zeggen, dat iedere poging tot verzet van uw kant de noodlottigste gevolgen zou kunnen hebben.

— D... doe... d... doe d... die revolver weg, stotterde Baxter, doodsbleek. W... waar komt ineens die tweede vrouw vandaan?

— Ik ben nog maar alleen, mijnheer Baxter, zei de vrouw glimlachend. Als u er twee meent te zien, dan komt dat... door het rose briefje. Was het geen goede vondst? En toch... hoe eenvoudig. Die arme Marholm heeft het onvoorzichtig genoeg ook al in de handen gehad en er aan geroken; u ziet de resultaten; de goede, oude man slaapt zo vast als hij thuis in zijn bed maar zelden zal hebben gedaan.

Inderdaad... de secretaris had kalm-pjes zijn armen op zijn tafel gespreid, en daarop zijn hoofd doen rusten, en hij sliep zo rustig als een zorgeloos kind.

— Onbegrijpelijk, steunde de heer Baxter.

— Volstrekt niet zo onbegrijpelijk, mijn waarde heer. Het goedje, waarin wij die brief hadden gebaad, heeft een krachtige uitwerking op het zenuwstelsel, en is nog krachtiger in zijn invloed dan morphine, al duurt het een beetje langer. Over een kwartier zult gij even vast slapen als uw oude vriend Marholm.

Baxter keek de vrouw tegenover hem zuffig aan, streek zich eens met de hand over het voorhoofd en vroeg toonloos:

— Wie bent u?

— Ik ben een vriend, de beste vriend van Raffles, mijnheer Baxter, antwoordde Charles Brand glimlachend. Ik ben volkomen op de hoogte van wat er met de echte Marja geschied is... en daarvan heb ik een gepast misbruik gemaakt, Leek ik niet een beetje op haar?

— Op de baarlijke duivel lijk je, stamelde Baxter, wiens ogen dreigden dicht te vallen. O, driedubbele ezel, die ik ben. Ik had het moeten vermoeden, dat er iets achter school.

— Dat inzicht komt te laat, mijnheer Baxter, zei Brand koeltjes. Misschien zal het u een les zijn, ofschoon ik moet vrezen, dat gij onverbeterlijk zijt.

— Dat de drommel je hale... Marja Po... pop... popou...

Dit was het laatste, wat Brand voorlopig van de heer Baxter te horen zou krijgen.

Het hoofd van de politiechef was voorovergeneigd, tot het zijn borst bereikte.

Hij zwaaide in zijn stoel heen en weer en eensklaps spreidde hij de armen wijd uit op het tafelblad, legde er het zware hoofd op, slaakte een diepe zucht, en sliep.

Brand liet zijn revolver zakken, luisterde even aan de gesloten deur, en vroeg zacht:

— Hoe staat het er mee, James?

— Wij zijn zo goed als klaar, mijnheer Brand, antwoordde de reus, die in de uniform van politieagent zo voortreffelijk geholpen had om de gewaagde onderneming te doen slagen.

Raffles had zich in de blauwe kleren van de geknevelde agent gestoken, keek de kamer eens rond, en kreeg een valies in het oog, dat hem zeer bekend voorkwam. Hij nam het op, woog het op de hand, en zei koeltjes:

— Hierin zit de inhoud van de brandkast van Lord Lonsdown. Ik had het bijna vergeten. Vooruit, jongens, niet langer getalmd.

Vijf minuten later hadden eerst de gewaande Griekse, daarop de twee even onechte agenten de gevaarlijke plek verlaten, en waren op weg naar beneden, terwijl daarboven in de stille kamer, Baxter begon te snurken met de kracht van een naderende donderbui...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Egyptische Dodenstad

HASSELT

Gedrukt in België

78.128 - Lambertse Drukkerijen, N. V.,

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266